utrinki

BREZPLAČNA REVIJA OBČINE HOČE - SLIVNICA

5

NOVEMBER 2021

/04

Z BLATOM V PIVOLI ZASLUŽIL 900 EVROV

ALEŠ LORBER IZ MIKLAVŽA NA DRAVSKEM POLJU POKAZAL MESTO, KJER NAJ SE VSUJE DEHIDRIRANO BLATO, ZASLUŽIL PA PO 100 EVROV NA KAMION

/17

ZAMIK ZARADI IZVEDBE DRUGE FAZE

ČETUDI JE BIL ZAKLJUČEK DEL NA NOVI CESTI V POSLOVNO CONO PREDVIDEN ZA SEPTEMBER, SO SE DELA IZ OPRAVIČLJIVEGA VZROKA ZAVLEKLA V NOVEMBER

/32

»LEPO JE BILO, VSE BI PONOVIL!«

MILAN KOVAČ, 90-LETNI HOČAN, JE VSE ŽIVLJENJE ŽIVEL S ŠPORTOM, V MLADIH LETIH PA ZA ŠPORT

utrinki
BREZPLAČNA REVIJA OBČINE HOČE-SLIVNICA

UTRINKI
glasilo Občine Hoče - Slivnica,
letnik 21, številka 4, javno glasilo

IZDAJATELJ
Občina Hoče - Slivnica,
Pohorska cesta 15, 2311 Hoče
t. (02) 6165 320
f. (02) 6165 330
davčna št: 24685844
www.hoce-slivnica.si

ČLANI UREDNIŠKEGA ODBORA
Majda Strašek Januš
Zdenka Trinko
Žan Krivec
Zdenka Gajzer
Aleš Andlovič
Ester Mlaj
utrinki@hoce-slivnica.si

ODGOVORNI UREDNIK
Aleš Andlovič

LEKTORIRANJE
Majda Strašek Januš

OBLIKOVANJE
Biro Biro, d. o. o.
info@birobiro.si

FOTOGRAFIJA na naslovnici
Pravljični gozd

TISK
Studio 55 s.p., info@studio55.si

Naklada 4200 izvodov.
Javno glasilo Občine Hoče - Slivnica je vpisano v razvid medijev, ki ga vodi Ministrstvo za kulturo pod zaporedno številko 72. Za glasilo se plača 8 % DDV.

Vse prispevke za objavo pošljite na naslov uredništva utrinki@hoce-slivnica.si. Nadalje vas naprošamo, da fotografij ne vstavljajte v Word zraven besedila, temveč jih posebej pripnete v elektronsko pošto v .jpg ali drugem formatu. Navedite avtorja fotografije in opis vsebine fotografije. Prispevki naj bodo podpisani, razvidna naj bosta datum in kraj pisanja, opremljeni naj bodo z naslovom in avtorjem besedila. Članki za glasilo naj bodo iz obdobja med dvema številkama glasila in naj ne bodo daljši od 1800 znakov s presledki (polstranske objave) in 4000 znakov (celostranske objave). Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in spremembe naslovov. Članki niso honorirani. Ponatis v celoti ali posameznih delov glasila je mogoč le s predhodnim pisnim dovoljenjem. Zadnji rok za oddajo prispevkov za naslednjo številko je do **10. januarja 2022.**

Naslednja številka izide januarja 2022.

Dr. Marko Soršak, *župan*

SPOŠTOVANE OBČANKE IN OBČANI,

jesenske počitnice, trgatve in spravilo drugih pridelkov so za nami. Približuje pa se že mesec december, za katerega upam, da bo čim bolj vesel in da nas obiščejo dobro možje ter preženejo korono. V prazničnem decembru bomo v občini ponovno poskrbeli, da bo tržnica odprta ob petkih in sobotah zvečer. Kupci bomo ob božični kulisi raje obiskali naše prodajalce in morda tudi našli kakšen kakovosten, domač izdelek zase ali za kakšno darilce. Veseli december bomo začeli s prvo petkovo tržnico 3. decembra, ko bodo tudi prvič zasvetile lučke na tržnici in v naši občini.

Smo v časih delitev, postavljanja zidov (predvsem v glavah), pa tudi kakšnega pravega v Vzhodni Evropi. Vsak dan se pojavi kakšna nova tematika, ki ljudi deli na leve in desne, na stare in mlade, na ženske in moške, na te, ki so za, in tiste, ki so proti, na one in te ter na te in one ... Vedno bolj se iščejo razlike, meje in ločnice. Marsikdo zaključi: »Sam ne morem narediti ničesar ...« Z vsem tem se sam osebno ne strinjam, se pa strinjam s sklepno mislijo, ki bi jo naj okrog leta 800 podal Musa al-Khwarizmi, perzijski matematik, fizik ... Na vprašanje, kako oceniti človeka, je povedal:

- Če je človek pošten in spoštuje moralne vrednote, pomeni, da je vreden 1.
- Če je človek povrh vsega še šarmanten, mu dodamo ničlo, je vreden 10.
- Če je človek še bogat, mu dodamo še eno ničlo, vreden je 100.
- V kolikor pa je še je plemenitega porekla, dodamo še eno ničlo in je vreden 1000.

V kolikor je vrednost morale in poštenja 1 in le ta pri človeku izgine, ostanejo samo ničle, ki nimajo vrednosti.

Torej: z zadnjo mislijo se strinjam. In da vsako dobro delo, beseda, nasmeh spremeni nekaj malega, nekomu polepša dan. Pomembno je vsako dobro dejanje, zato ne iščimo razlik, mej, novih in novih načinov delitev. Poiščimo tisto, kar nas povezuje – in negujmo to. Še posebej v prazničnem decembru bodimo strpni, bodimo dobri. Zaradi sebe in naših otrok.

V decembru bo vrata odprl nov dom starostnikov in pričel sprejemati nove stanovalce. V domu je še nekaj prostih mest, tako za stanovalce kot za strokovni kader. V mesecu decembru bo zaključeno tudi večje število cest in drugih manjših investicij. Šola v Hočah bo pod streho. Decembra pričakujemo tudi razpis Ekosklada za prizidavo šole v Slivnici, ki je bil sicer najavljen že za mesec oktober. V začetku leta pa prosim že vnaprej vse za strpnost, saj se bo pričela izgradnja 23 km kanalizacijskega sistema, 15 km vodovoda in drugih pripadajočih objektov v Radizelu, Slivnici, Hotinji vasi, Čreti, Spodnjih Hočah, delu Pivole in Polane. Vem, da bo vsakdanje življenje težje, prepričan pa sem, da bo po končani investiciji infrastruktura mnogo boljša.

V mesecu decembru vam želim vsem čim več topline ob vaših najbližjih. Vse dobro.

/ ŽIVLJENJE V OBČINI

6 NOVOSTI: NAMIZNI TENIS IN TAROK
Patricija Klinc Rebernak
8 JESENSKI TABOR V SLIVNICI
Vid Kajnih
9 POSREDUJEMO NEMOTENO
Boštjan Frangež

/ NOVICE Z OBRONKOV POHORJA

11 POIŠČIMO POT IZ MEGLE
Majda Strašek Januš
15 OKOLICA OBJEKTOV MORA BITI VZDRŽEVANA
Nina Mikl
16 PES NE MORE POBIRATI IZTREBKOV
Drago Slanič

/ KULTURA, ŠPORT IN DRUŽBENA DEJAVNOST

19 DRAŽBA ZA OBNOVO TENIŠKEGA DOMA
Simon Draganič
22 ZA KONEC ČEBELARSKE SEZONE NA IZLET
Martin Kramar
24 KONČNO DOBILI SVOJ PROSTOR
Srečko Ornik

/ VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

27 TEDEN OTROKA PRVOŠOLCEV OŠ SLIVNICA
28 KRAJINO NA SLIKARSKA PLATNA
Mojca Prijatelj
30 ZA EN DAN ČISTO PRAVI PASTIRJI
Anita Gajer

/ ZANIMALO VAS BO

31 TAKŠNEGA POL LETA (NE)ŽIVLJENJA NE BI PRIVOŠČIL NIKOMUR
Borut Volk
34 STE PRIPRAVLJENI OBVLADATI SVOJO JEZO?
Mojca Rakovič
38 NAMESTO JOTE IN RIČETA - PAŠTETA IN SKUŠA
Marko Rafolt

Z blatom v Pivoli zaslužil 900 evrov

Izvidnik, ki je pokazal mesto odlaganja dehidriranega blata v Pivoli, je »domačin« Aleš Lorber iz Miklavža na Dravskem polju, za svoje nemoralno in zavržno dejanje pa je zaslužil po 100 evrov na kamion

Četudi se marsikomu dozdeva, da se je zgodba o nelegalno odloženem blatu v Pivoli končala s sanacijo onesnaženega območja nad Botaničnim vrtom, pa v ozadju tečejo tako sodni kot upravni postopki zoper vpletene fizične in pravne osebe. Podjetje Kostak, ki je z državo podpisalo pogodbo za kritje stroškov sanacije onesnaženja, je na deponijo v Krško odpeljalo 650 ton blata, pomešanega z zemljino in zelenim odrezom. »Po ustrezni predelavi bodo naredili iz tega kompost tretje kategorije,« je dejal Boštjan Horvat, poveljnik občinskega štaba civilne zaščite Občine Hoče - Slivnica.

Četudi je od onesnaženja potoka in zemljišča nad Botaničnim vrtom minilo že pet mesecev, pa komaj sedaj v javnost prihajajo podrobnosti nemoralnega in kaznivega dejanja. Kriminalisti so spisali za pol ducata kazenskih ovadb, kasneje pa se je v sodni preiskavi znašlo pet osumljencev – štiri fizične osebe in ena pravna. Preiskovalci so ugotovili, da je bila celjska družba Cep, d. o. o., s Komunalnim podjetjem Ptuj pogodbeno dogovorjena o prevzemu dehidriranega blata iz ptujske čistilne naprave. Ta sodi med tiste vrste slovenskih čistilnih naprav (teh je skupaj v deželi na sončni strani Alp skoraj 500), ki blata ne predela sama, ampak ga nepredelanega preda prevzemnikom, ki pa ga odstranijo na različne načine – tudi z nelegalno odložitvijo v naravi.

A primer odloženega blata v Pivoli je bil le vrh ledene gore. Zaplet je nastal po lanskem letu, ko je sicer Sloveniji naklonjena Madžarska prenehala z uvažanjem slovenskega dehidriranega blata iz čistilnih naprav. Dva odstotka letno pridelanega blata je mogoče kompostirati in uporabiti za gnojenje parkovnih površin, le slab odstotek ga odložimo na »legalne« deponije. Približno 28 odstotkov blata prevzemniki odpeljejo na sežig v Avstrijo, na Hrvaško, Madžarsko in Slovaško, medtem ko se za 70 odstotkov blata izgubijo sledi. Večino porabimo, tako da ga zmešamo s pepelom in iz njega pridelujemo gradbeni material, a nekaj ga, kot pričajo najdišča črnih odlagališč pri avtocesti med Divačo in Kozino, pa v Stanežičah, v Lokvi na Krasu, v Pivoli, Dramljah, Šentjurju in Podčetrtku, končajo tudi v našem naravnem okolju.

Prej omenjeno celjsko podjetje Cep pa se je za prevzem ptujskega blata dogovorilo z ljubljanskim prevoznim podjetjem Lasaz, ki je že večkrat prevzelo dehidrirano blato na ptujski čistilni napravi. Toda namesto da bi blato peljali na prevzem v drugo ljubljansko podjetje ML Surovine, je Anton Plut, ki je zaposlen v podjetju Lasaz, naročil svojima šoferjema, da naj blato odložita v naravo. V oči bode, da je bil tisti, ki je šoferjema pokazal, da naj blato spustita po obronkih Pohorja, skoraj domačin. Po naših podatkih je voznikoma mesto v Pivoli pokazal 38-letni Aleš Lorber iz Miklavža na Dravskem polju, ki s svojo družino od mesta, kjer je zakrivil ekološko katastrofo, prebiva vsega dobrih devet kilometrov.

Preiskovalci so na osnovi posnetkov Darsovih kamer za nadzor prometa na podravski avtocesti med Ptujem in Mariborom ugotovili, da sta Uroš Rakar in Admir Hafizović – oba sta zaposlena pri podjetju Lasaz – 3. junija na čistilni napravi prevzela 197.070 kilogramov dehidriranega blata. Namesto da bi blato odpeljala v Ljubljano in ga predala podjetju ML Surovina, sta po naročilu svojega nadrejenega Antona Pluta poklicala Aleša Lorberja. Ta je po svojem prepričanju našel »primerno« mesto za odlaganje tovrstnih odpadkov in ju s svojim avtomobilom počakal na začetku pivolskega drevoreda. S tovornjakoma se je odpeljal na mesto nad Botaničnim vrtom in voznikoma naročil, kam naj vsipata odpadno blato.

Za vsako vožnjo, tega dne jih je bilo devet, sta voznika Alešu Lorberju izročila po sto evrov, skupaj torej 900 evrov. Na presenečenje vseh se je Aleš Lorber pred preiskovalnim sodnikom zagovarjal, da ni vedel, da gre za nevarne odpadke, ampak je bil prepričan, da gre za odpadke, ki sicer zaudarjajo po blatu, a niso kontaminirani. Tega mu seveda preiskovalci niso verjeli, še posebej, ker mu je eden od voznikov, ko je videl, da blato odvažajo v potok nad Botaničnim vrtom, dejal, da se to ne odlaga v naravi. »A je Aleš to preslišal in ni ničesar odgovoril,« je dejal eden od šoferjev.

Kot smo izvedeli, je sanacija ekološke katastrofe v Pivoli državo stala dobrih 650 tisoč evrov. Sicer občini ni bilo treba odšteti niti evra, a je Občina Hoče - Slivnica zaradi kasnejših odškodninskih tožb za vpletene pri sodišču vložila prepoved odtujitve.

Aleš Andlovič

Kako nevarno je odlaganje blata v naravo?
Čistilne naprave so namenjene temu, da prečistijo odplake. Vodo karseda prečistijo, vse, kar je umazanega in škodljivega, pa ostane v komunalnem blatu. Med drugim so v njem ostanki zdravil in prepovedanih drog, pesticidov in drugih kemikalij, težkih kovin, patogenov, med njimi salmonele, mikroplastike in bisfenolov. Bisfenol je industrijska kemikalija, ki jo uporabljajo pri proizvodnji plastičnih izdelkov in povzroča motnje endokrinega sistema. Povzroča neplodnost in raka, vpliva pa tudi na rast, razmnoževanje in razvoj vodnih organizmov.

Novosti: namizni tenis in tarok

Po odprtju novega Večgeneracijskega centra v Orehovi vasi ima Občina Hoče - Slivnica že dva prostora za aktivno preživljanje prostega časa

Večgeneracijski center Občine Hoče - Slivnica (OHS) od konca meseca septembra deluje na dveh lokacijah, na vam že znani lokaciji v Rogozi (Rogoška cesta 60) in na novo pridobljeni lokaciji v prenovljenih prostorih vsem poznane stavbe nekdanjega AMD Orehova vas (Orehova cesta 26).

Stavba dobiva počasi nov videz, zamenjana so okna, izredno lepo je urejena notranjost prostorov, v katerih se nahajajo kuhinja, dnevni prostor, dva sanitarna prostora in dvorana. Da smo vse to lahko naredili, smo se prijavili na projekt Las Lastovica – Nadgradnja večgeneracijskega centra. Namen prijave je bil urediti prostore, v katerih potekajo različne aktivnosti, dogodki, neformalna druženja in aktivno preživljanje prostega časa.

Aktivnosti, ki potekajo v VeGeC OHS Orehova vas, se dopolnjujejo z VeGeC OHS Rogoza, nekatere vsebine pa so zaradi zanimanja iste. Tako imamo na obeh lokacijah telovadbo za hrbtenico in nemščino, v VeGeC OHS Orehova vas pa vam dodatno nudimo namizni tenis, povabimo vas lahko tudi na Cornhole, Društvo Pagat pa se je odločilo, da bo svoje veščine in znanje delilo novih prostorih. Na novi lokaciji smo že imeli predavanja Centra za krepitev zdravja Maribor, ki promovira in vodi zdrav način življenja, društvo Aloja, ki nudi svetovanje in podporo pri demenci, pa je imelo zanimivo delavnico na temo Pripovedovanje življenjskih zgodb. Imeli so že kuharske in ustvarjalne delavnice, ki bodo v prihajajočem adventnem času še pogostejše.

Vabimo vas, da s svojimi idejami in željami soustvarjate urnik. Lahko postanete prostovoljec/ka, lahko z nami delite idejo, ki jo bomo poskušali realizirati, lahko pa pridete kot obiskovalci in se pridružite aktivnostim.

Tedenske aktivnosti in dogodki, ki se odvijajo na obeh lokacijah, so objavljeni na urniku, ki ga najdete na oglasni deski pred obema centroma, na facebook strani Večgeneracijskega centra OHS in na spletni strani OHS. Vse aktivnosti, ki se odvijajo, so brezplačne, vabljeni, da se nam pridružite.

Kontaktirate nas lahko na vegec@hoce-slivnica.si, ali tel. št 041 963 450 in 030 465 270.

Patricija Klinc Rebernak

Prva noč čarovnic na Pohorski tržnici

V času pred izbruhom tretjega koronskega vala smo na naši tržnici pri Botaničnem vrtu še ujeli noč čarovnic – in obisk nas je zelo presenetil

To ni bil običajen tržni dan, ni bil niti vikend – bila je navadna sreda, zadnja oktobrska. Ampak bila je to sreda sredi krompirjevih počitnic! Za mlade, ki si želijo veselja in sproščenosti, pa je bil to poseben dan. V vabilu smo nagovorili starše, naj pripeljejo najmlajše, da jim ne bo dolgčas. Čas od 17. do 20. ure je bil skoraj prekratek za vse, ki so se želeli poslikati, pojesti »krvavo palačinko« ali medene dobrote na stojnici Pri medenem Cesarju.

Zbralo se je res veliko obiskovalcev, ki so si pri Koči pohorske čarovnice nabavili čarovniški denar v obliki metle. Obiskovalce je čakala čarovniška tržnica s Podivjanim Willyjem, otroci (in starejši) so poiskali ustvarjalne delavnice, najmlajše pa so čakala strašljiva doživetja z vprašanjem: »Bi preplezali gnezdo strašne pajkulje?«

Organizatorji smo bili obiska zelo veseli; obiskovalci so po svoji vesti upoštevali pravila NIJZ, smo pa ugotovili, da moramo s ponudbo vnaprej računati na večje število. V času, kakršen je, smo vsi še bolj željni zabave.

Metka Oberlajt

Jesenski tabor v Slivnici

Po nadvse uspešnem poletnem taboru izpeljali še prvi jesenski tabor za otroke Občine Hoče - Slivnica

Občina Hoče - Slivnica je znova prisluhnila potrebam staršev, katerih otroci med počitnicami še ne morejo ali ne želijo biti sami doma. Po nekaj letih zelo uspešnega in zanimivega projekta poletnega varstva/tabora za otroke so se letos prvič otroci lahko udeležili tudi jesenskega tabora.
Občina Hoče - Slivnica je z organiziranjem in subvencioniranjem jesenskega varstva ponovno priskočila na pomoč vsem svojim mladim občanom in njihovim staršem, ki se od letos naprej lahko zanesejo na svojo občino tudi v jesenskih počitnicah.
Cena izvedbe jesenskega tabora je znašala 60 evrov tedensko, občina pa je za vsakega svojega mladega občana prispevala 40 evrov, torej kar dve tretjini.
Projekt jesenskega varstva je bil v Občini Hoče - Slivnica izveden prvič in se je izkazal za zelo dobrodošlega, otroci pa so bili nad njim znova navdušeni. Občina je omogočila udeležbo 60 otrokom, tabor pa je gostoval v prostorih OŠ Slivnica v Slivnici.
Jesensko varstvo je potekalo od 25. do 29. oktobra 2021, od ponedeljka do petka, od 7. do 16. ure, po predhodnem dogovoru pa tudi že pred 7. uro zjutraj. Izvajalec programa je Svizec šport, ki že več kot deset let skrbi za športno aktivnost predšolskih in šolskih otrok, zato so imele tudi jesenske vsebine močno športno noto, čeprav ta nikakor ni bila edina.

Ob tej priložnosti se zahvaljujemo vsem otrokom in njihovim staršem, vsem animatorjem, Občini Hoče – Slivnica in OŠ Slivnica za letošnje premierno gostovanje 1. jesenskega tabora ter Petru Rajšku, ki je vnovič odlično poskrbel za prehrano udeležencev tabora.

Vid Kajnih

Posredujemo nemoteno

Gasilci na Pohorski tržnici prikazali, da je ponev s pozabljenim oljem na štedilniku najbolje takoj pokriti s pokrovko ali krpo

Bliža se konec leta 2021, kmalu bomo zakorakali v 2022. Če bi nam še kdo pred dvema letoma rekel, kako se nam bo spremenilo življenje – in s tem naše navade – bi mu prav gotovo rekli, da je to nemogoče. In prav to se je zgodilo. Nam nevidna stvar je obrnila življenje na glavo celemu planetu, ga malo zaustavila. Šolanje na daljavo, maske gor, maske dol, razkuževanje, omejevanje gibanja med občinami, prepoved druženja in še bi lahko naštevali.
Tudi pri gasilcih je pustilo posledice. Občni zbori so odpadali, vaj, tekmovanj in izobraževanj je bilo zelo malo. Nekako smo se morali temu prilagoditi.
Edino, kar se ni spremenilo, je naše posredovanje na intervencijah. Vsa tri gasilska društva, Bohova, Hoče in Hotinja vas, smo izvozili na vsak klic in poziv. Nesreče žal ne počivajo tudi v času korone. Letos intervencij ni bilo nič manj kot prejšnja leta. V tem letu smo od januarja do decembra posredovali na 37 intervencijah z 295 gasilci. V primerjavi z drugimi društvi po drugih regijah so velika odstopanja. Ponekod imajo več intervencij, ponekod skoraj nič. Nahajamo se v dokaj veliki občini z močno industrijo. Vse to nam nalaga, da se kljub temu ne smemo "prepustiti" in moramo skupaj premagati korono. Izkušeni operativni gasilci (beri 'starejši') ne moremo tako hitro pozabiti znanja, ki smo ga osvojili z leti. "Težava" je z mlajšimi gasilci, ki se v gasilstvu komaj uvajajo. Upamo, da bo to leto kmalu pozabljeno in bomo kmalu na starih tirnicah.
Letos nenapovedane vaje nismo imeli, saj je bila skoraj vse leto razglašena epidemija. V oktobru smo imeli po dveh letih občinsko vajo. Letos jo je organiziralo PGD Hoče, vsako leto jo namreč drugo društvo. Vaja je potekala na objekt podjetja Microtronic.
Oktober je mesec požarne varnosti, letos je bila tematika "Po potresu lahko zagori!" Nedaleč od nas, v sosednji Hrvaški, je potres močno prizadel mesto Petrinje. V zadnjih 20 letih je

bil močan potres tudi v Sloveniji. Leta 1998 je močno streslo Zgornje Posočje. Okrog 4000 objektov je bilo poškodovanih, na srečo ni bilo smrtnih žrtev. Upamo lahko samo, da nam tla pod nogami ostanejo še dolgo mirna.
Vsa tri gasilska društva smo se konec oktobra predstavila na Pohorski tržnici v Botaničnem vrtu. Predstavili smo pravilno gašenje kuhinjskega požara. Pozabljeno olje na štedilniku se hitro vname. Pomembno je, kako se tega požara lotimo. Najbolje je takoj pokriti ponev s pokrovko ali krpo. Tako odvzamemo ognju kisik in ga zadušimo. Prikazali smo pa tudi nepravilno gašenje z vodo. Voda ob stiku z ognjem povzroči izbruh, vnamejo se kuhinjski elementi in klic na 112. Potem pa pridemo mi.
Tudi za najmlajše je bilo poskrbljeno. Otroci so se lahko zabavali na napihljivem igralu Gasilko. Glede na obisk se prav gotovo vidimo tudi drugo leto.

Boštjan Frangež

Pet gasilk do višjega čina

Hoški gasilci do novembra opravili 15 intervencij, za nekaj nevšečnosti pa je poskrbela tudi narava

Za nami je že skoraj leto 2021, leto, v katerem smo se vsi marsikaj naučili. V času epidemije smo gasilci Prostovoljnega gasilskega društva (PGD) Hoče delali po naših najboljših močeh, da zaščitimo sebe, naše bližnje in celotno skupnost. Do novembra smo posredovali na 15 intervencijah, na požarih in pri tehnični pomoči, za nekaj nevšečnosti pa je poskrbela tudi narava.
V mesecu juniju je pet članic PGD Hoče opravilo tečaj za višjega gasilca, ki je potekal v organizaciji Gasilske zveze Maribor. V začetku meseca julija smo v prenovljenih prostorih društva izvedli 133. občni zbor. Zaradi znanih epidemioloških razmer je občni zbor tokrat potekal v nekoliko okrnjeni obliki, samo s člani društva brez povabljenih gostov. Predstavili smo poročila za delo v preteklem letu ter plane za letošnje leto tako na operativnem kot drugih področjih. Članom smo podelili zaslužena priznanja ter potrdila udeležbe na tečajih.
V oktobru – mesecu požarne varnosti – smo z PGD Bohova in PGD Hotinja vas sodelovali na vaji evakuacije v OŠ Dušana Flisa Hoče na podružnici Reka - Pohorje. S predstavitvijo vrvne tehnike in našega delovanja smo sodelovali na Pohorski tržnici, kjer smo za otroke pripravili »hoški zip line«. Gasilci iz PGD Bohova in PGD Hotinja vas pa so prikazali gašenje gorečega olja (kuhinjski požar) in laično posredovanje v takšnem primeru.
Kot se za mesec oktober spodobi, smo imeli eno nenapovedano društveno vajo ter napovedano občinsko vajo. Za tokratni »požarni objekt« smo si izbrali podjetje Microtronic na Slivniški cesti v Hočah; lepo se jim zahvaljujemo, da smo lahko izvedli vajo. Na vaji smo sodelovala vsa tri občinska društva.
Kmalu se bliža december, čas, ko potrkamo na vaša vrata in razdelimo koledarje. Ker pa gasilska društva preživimo samo, če imamo podporo lokalne skupnosti – in od prostovoljnih prispevkov občank in občanov – se vam za vsak vaš prispevek že vnaprej iskreno zahvaljujemo.

Iris Samastur

Nova vrvna tehnika

Pri PGD Bohova organizirali dan odprtih vrat in prikazali delo z mladimi gasilci

Še tri mesece in dve leti bo, odkar je virus vplival na naš vsakdan. Gasilci smo se temu morali prilagoditi. Manj je izobraževanj, vaj, tekmovanj in druženj. Šestnajst letošnjih intervencij PGD Bohova pa vendarle pomeni, da ne smemo počivati. Kot vedno, se moramo tudi v tem času odzvati na vsako intervencijo. Letos smo imeli občni zbor korespodenčno, tekmovanje gasilske zveze je odpadlo, majskega drevesa nismo postavili na tradicionalni način. Jeseni so otroci na pionirskem tekmovanju zasedli prvo mesto. Virus nam kroji naše navade že skoraj dve leti. Upamo, da bo naslednje leto drugače.

Letos smo s sredstvi požarne takse nabavili kar nekaj nove opreme: opremo za spuščanje, reševanje in delo na višini, to so varnostni pasovi, čelade, vrvi, škopci, karabini. Oprema je specifična in jo je treba znati uporabljati. Prav zato smo že imeli tudi izobraževanje in vajo. Pod vodstvom inštruktorja smo obnovili vezanje vozlov in delo z vrvmi. Nato smo se spuščali s strehe gasilskega doma po plezalni steni. Vrvna tehnika omogoča ogromno načinov dela in varovanja. Zaradi zahtevnosti pa je potrebno to znanje redno obnavljati. Zadolžili smo tudi dva gasilca, ki bosta za to posebej skrbela. Ob mesecu požarne varnosti smo letos organizirali dan odprtih vrat. V Domu krajanov Rogoza smo prikazali delo z mladimi gasilci, dan kasneje pa smo se predstavili pri našem gasilskem domu v Bohovi. Z obiskom smo bili zelo zadovoljni, saj nas je obiskalo lepo število otrok in staršev. V naše vrste smo sprejeli šest pionirjev. Naša prihodnost, mladi gasilci, so prikazali vajo gašenja z brentačo. Pri tej vaji morajo gasilci naliti vodo v vedrovko in zadeti tarčo. Sledil je prikaz gašenja kuhinjskega požara. Požar olja smo najprej pogasili z vodo, pri čemer je nastal velik izbruh. Leseno pohištvo se tako vname in kuhinjski požar je neizogiben. Če ga več ne morete pogasiti z ročnim gasilnikom, je pomembno, da vsaj zaprete vrata, ko greste iz kuhinje. Kisik v prostoru se hitro porabi in požar se »potuhne« ali celo sam ugasne. Požar olja na štedilniku je zato najbolje ugasniti s pokrovko ali s kuhinjsko krpo. Na ta način odvzamemo kisik in ogenj ugasne. Obiskovalci dneva odprtih vrat so tudi sami uspešno opravili »preizkus« in požar na štedilniku pogasili. Prikazali smo tudi gašenje z ročnimi gasilnimi aparati. V pločevinastem koritu smo zakurili nafto in nato z ročnimi gasilniki na prah pogasili požar. Prikazali smo razliko med gašenjem z aparatom na ogljikov dioksid in na prah. V vsako gospodinjstvo spada gasilnik. Z njim lahko sami pogasite začetni požar. Še posebej smo pa poskrbeli za otroke, saj so se lahko cel dan zabavali, skakali in delali norčije na napihljivem igralu Gasilko.

Lani smo vam koledarje na domovih nastavili, saj je bil osebni stik prepovedan. Ne glede na to, na kakšen način bo to potekalo letos, vam bomo koledarje prinesli in (upamo) osebno zaželeli vse dobro v letu 2022.

Boštjan Frangež

Na tržnici tudi žganjekuha

V soboto, 20. novembra, je na Pohorski tržnici potekal prikaz pristne domače žganjekuhe. Pod kotlom se je zakurilo, žgal pa se je sadjevec, ki so ga obiskovalci lahko tudi pokusili. Prikaz sta izvajala mojster pohorske žganjekuhe Miran Pregl, tudi predsednik Čebelarskega društva Alojza Greifa Hoče, in mojster mednih pijač Marko Cesar. Ob žganjekuhi so lahko obiskovalci pokusili tudi pohorski gozdni in cvetlični med ter medene mešanice, kot je med s cimetom, malinami, pohorskimi borovnicami ali celo čokolado in lešniki.

Tanja Verhovnik

Poiščimo pot iz megle

Kaj lahko v teh čudnih in težkih časih korone storimo zase, za bližnje in tudi za oddaljene

Misli o podobi megle, ki nas je obdala v tej pandemiji, so se mi utrnile ob posnetkih z našega Pohorja. Ko se prebiješ iz megle v dolini, te objame toplo jesensko sonce, svet je nenadoma čisto drugačen – in tudi sami smo kot prerojeni … Ali ni tudi v tem času nevidnega virusa vse zavito v neko neprodorno meglo, iz katere mnogi ne najdejo prave poti? Kot da ni več nikjer sonca, ki bi jim pomagalo živeti …

Zavedam se, da so stiske velike – a veliko ljudi nam želi pomagati iz njih. Seveda pomislim najprej na naše otroke: prosim vas, verjemite, da se v vrtcih in šolah trudijo po najboljših močeh, kljub odsotnosti in kadrovski stiski, kljub kombinaciji z delom na daljavo v razredih, ki morajo ostati v karanteni … Prav zato je še bolj potrebno sodelovanje staršev s šolo: otroci nujno potrebujejo vašo pomoč, posebej še najmlajši, večji otroci pa predvsem pogovor. Tu pa nam lahko pomaga samo dvoje – ljubezen in potrpljenje.

Potem so tu starejši, predvsem tisti, ki so zelo osamljeni: nikomur ne sme biti nerodno, da prosi koga za pomoč, da pokliče, če nima ob sebi bližnjih. Najbolj nam pomaga, da smo še aktivni, kolikor smo lahko. Slaba izbira – od jutra do večera kavč in televizija, še slabša – kozarček za kozarčkom ali neprestano odpiranje hladilnika … Poiščimo veselje v sprehodih, v klepetu s sosedi, v kuhanju za koga od domačih, v branju, v družabnih igrah – ali preprosto v stvareh, s katerimi ste se že od nekdaj želeli ukvarjati … Ko se boste česa lotili, se bo razblinila megla slabe volje, dolgčasa, jeze na vse in ves svet. Naj vas ne postaja strah vsega (in vseh), živite življenje!

Zdravniki nam pozdravijo telo, za svoje duševno zdravje pa se moramo truditi sami. Če imate vero (in vsak veruje v nekaj!), bi vam morala biti v oporo. Če vam ni, se vprašajte, kako močna je vaša vera. Morda ste stavili na napačne vrednote, ki so se vam sesule: zavedajte se, da se človek lahko uresničuje samo v odnosu z drugimi ljudmi, ne s stvarmi. Poiščimo torej pot do drugih! Pri razdajanju prave ljubezni se uresničuje tisto najbolj nenavadno pravilo: bolj se razdajaš, več prejemaš.

Poglejte, kako se že ves čas corone trudijo člani Župnijske karitas Hoče, da najdejo pot do ljudi in jim pomagajo: vsako prvo sredo v mesecu delijo prehranske pakete, od letošnjega junija pa tudi ob sobotah zvečer. Za mesečne pakete dobijo veliko hrane od Nadškofijske karitas, delno pa jo nabavijo sami, čeprav jim počasi kopnijo sredstva; letos ponovno ne bo mogoče organizirati dobrodelnega koncerta Odpri srce in dlan, ki je pomenil največji priliv sredstev za pomoč.

Sobotna zgodba pa je povezana s Hoferjem in Lidlom: obe trgovini donirata hrano pred iztekom roka trajanja, doniranec oz. posrednik pa je Zveza Lions klubov Slovenije. Vsako soboto po deveti uri dobijo veliko kruha in pekovskega peciva, sadja in zelenjave – in še isti večer ter v nedeljo dopoldne razdelijo okoli štirideset paketov. Nekateri pridejo iskat sami, drugim razvažajo člani Karitas. Čeprav delajo vsako soboto zvečer več kot dve uri – in še v nedeljo – radi delajo, saj doživljajo veselje ob hvaležnih obrazih. Vseh družinskih članov, katerim tako vsaj malo lajšajo zanje še težje čase, je okoli 150, med njimi je veliko otrok. Najstarejšim pa manjkajo obiski na domu, zato skušajo člani Karitas ostati v stiku z njimi vsaj z voščilnico in telefonskim pogovorom ob praznikih.

Živimo psihološko vojno, ko so na preizkušnji naši medčloveški odnosi. Se bomo znali izviti iz te megle in živeti človeka vredno življenje … Veliko je na nas samih. Kljubujmo času, da ne potonemo v meglo, bodimo aktivni, pogumni, pomagajmo drugim ali si poiščimo pomoč – kot tale kapelica na Ledini, ki trdno stoji na svoji skali in že zelo dolgo gleda v megleno dolino.

Majda Strašek Januš

Festival dobrega počutja

Lučkin festival je ime dobil po junakinji iz knjige Izgubljena lučka avtorice Petre Dobnikar

V septembru je v Botaničnem vrtu Univerze v Mariboru potekal že sedmi festival dobrega počutja v nekoliko razširjeni obliki pod imenom Lučkin festival. Ime je dobil po junakinji iz knjige Izgubljena lučka avtorice Petre Dobnikar, ki že nekaj let s svojim možem Urošem Dobnikarjem v zavodu Šola Luči pomaga ljudem dosegati lepše življenje. Festival je zasnovan kot celodnevna prireditev, sestavljena iz predstavitve programov in dejavnosti, praktičnih prikazov in strokovnih predavanj na temo osebnostne rasti ter psihičnega in fizičnega zdravja. Hkrati potekajo predstavitve ponudnikov na stojnicah in delavnice za otroke.
Praznovali smo tudi prvi rojstni dan knjige Izgubljena lučka z uprizoritvijo zgodbe in častno predajo plakete županu Občine Hoče - Slivnica.
Botanični vrt je v sodelovanju z Občino Hoče - Slivnica letos omogočil dvanajstim dejavnostim, da so se predstavile na stojnicah. Med njimi so bili ponudniki naravne kozmetike, storitev, kot je zasebna fizioterapija, za zanimivo kulinarično izkušnjo pa je poskrbelo Društvo prijateljev Botaničnega vrta. Pripravili so degustacijo užitnih cvetov z nadevom iz užitnih plevelov in zelišč. Obiskovalci prireditve so si lahko ogledali tudi zbirke rastlin, ki se razprostirajo na petnajstih hektarjih površine.
Čista glasba kristalnih inštrumentov se je razlegala skozi Lučkino meditativno pot. Ta je nastala po knjigi Izgubljena lučka, priročniku za ustvarjanje polja ljubezni z recepti. Na tej poti so se obiskovalci lahko naučili praktičnih receptov, ki so jih učili mojstri Šole luči. Recepti življenje naredijo bolj ljubeče in lepše. Prihajale so družine in posamezniki. Ti so se sprehodili skozi pot in na njej spoznali 5 različnih receptov.
Novost festivala je bil tudi deveti dogodek »čas zame«, ki sta ga organizirali Aleksandra Kelc in Alenka K.Gerl. Na dogodku so se predstavile podjetnice, osebne trenerke, terapevtke in svetovalci. Teme so bile različne. Od metod osebnega razvoja, negovanja prostorov, partnerske ljubezni, risanja fraktalov pa vse do šole mojstrstva, intuitivnega svetovanja, ljubečega računovodstva, joge smeha, freestyle učenja, zbiralke zakladov, srčne učiteljice in naravne nege las, domače hrane. Takšne vsebine so v navdih obiskovalcem, da v teh težkih časih ne obupajo, saj so svetovalci, terapevti in ponudniki tisti, ki jim lahko olajšajo življenje. Na dogodku so jim predali vedenje, kako lahko ostanejo pozitivni in polni energije. Le tako bodo njihova življenja in odnosi z bližnjimi lahkotnejši in bolj ljubeči. Takšnega simpatičnega odra v prelepem vrtu, objetem z mogočnimi drevesi, pretekli dogodki niso imeli. Zato so organizatorke še toliko bolj hvaležne za priložnost, da lahko v takšnem okolju ustvarijo dogodek, ki izobražuje, povezuje in polni srca.
Na vrhuncu festivala je Občina Hoče - Slivnica je prejela plaketo, s katero je postala prva Lučkina ambasadorka dobrega počutja in ljubečega življenja. Ta naziv ji je podelil zavod Šola Luči, ki širi vedenje, kako v življenju biti dobro in kako ustvariti ljubeče okolje. Le v takšnem okolju lahko pozdravimo svoje rane, se počutimo varno ter se razvijamo in rastemo, se veselimo življenja in ustvarjamo obilje na vseh nivojih. Tako materialnem, duhovnem, kot tudi telesnem.
Po podelitvi je sledila še igra »Izgubljena lučka« v zasedbi Kristalnega orkestra Šole luči in igralca Elvisa Berljaka. Obiskovalci, tako majhni kot tudi veliki, so se naučili, kako napolniti svoj srček z ljubeznijo in kako jo širiti dalje.
Namen Lučkinega festivala je usmerjen predvsem v ustvarjanje izkušnje srčnosti in iskrenosti, čistosti in varnosti, povezanosti z Zemljo ter seveda trajnemu razvoju omenjenih dobrin. Prav danes je čas, ko takšno vedenje potrebujemo bolj kot kadarkoli prej.

Meta Pivec, Aleksandra Kelc, Alenka K.Gerl, Petra Dobnikar

Najboljši božični keks

Izbor za najboljši božični keks Pohorske tržnice bo 11. decembra dopoldan v Pivoli

Vljudno vabljeni, da se prijavite na razpis za najboljši božični keks Pohorske tržnice. Izbor bo potekal v soboto, 11. decembra, na Pohorski tržnici v Pivoli med 10. in 12. uro. **Pogoji za sodelovanje** so pečeni keksi in božično vzdušje.

Kdo lahko sodeluje? Na dogodku lahko sodelujejo samostojni slaščičarji, kuharji, kmetije, društva in posamezniki, ki imajo voljo in znanje za peko božičnih keksov.
Ocenjevalna degustacija? Sodelujoči postreže božični keks na ustrezen način (na krožniku ali zapakirano v embalaži, primerni za pekarno, trgovino ali drugo specializirano prodajalno s sladicami).
Količina? Prijavitelj pripravi in dostavi vsaj 20 kosov božičnih keksov.
Predstavitev? Prijavitelj bo božični keks (recept in pripravo) predstavil ocenjevalni komisiji in širši javnosti na dan prireditve.
Organizator? Občina Hoče - Slivnica zagotovi organizacijske in prostorske pogoje za nemoteno ocenjevanje in izvedbo dogodka.
Nagrada? Najboljši božični keksi bodo nagrajeni.

Rok za prijavo je 9. december do 12. ure preko elektronske pošte: metka.oberlajt@hoce-slivica.si.

Vabimo vas, da se odzovete vabilu in tako polepšate praznični čas sebi in sokrajanom. Vabljeni.

Božična Pohorska košarica

Sodelujte v naši zgodbi z dobrim namenom in prispevajte za dobrodelno akcijo »Božična Pohorska košarica«

Dobrodelna akcija je organizirana v sklopu pravljičnega decembra. Z njo želimo pričarati čarobne praznike tudi za najranljivejše skupine ljudi. Z darilci bomo osrečili nekoga, ki potrebuje našo pomoč. Akcija bo trajala od 3. 12. 2021 do 30. 12. 2021. »Božična Pohorska košarica«, v katero boste lahko prispevali darila, bo postavljena na Pohorski tržnici. Svoje darilce lahko oddate do konca tržnega dne, vsak petek in soboto ter v četrtek, 23. in 30. decembra. Darilo bo še isti dan osebno predano osebi, predlagani s strani KO RK Občine Hoče - Slivnica.
Prispevek je lahko v obliki kupljenega na tržnici ali prinesenega od doma (čaj, kava, posladki, rokavice, nogavice, milo ...) – vsega, kar potrebujejo naši sokrajani. Postanite del naše in vaše zgodbe z dobrim namenom in po svojih zmožnostih prispevajte darila za »Božično Pohorsko košarico«. Hvala, ker ste dobrodelni. Skupaj prižigamo lučke upanja.

PRIJAVNICA ZA NAJBOLJŠI BOŽIČNI KEKS POHORSKE TRŽNICE 2021

Ime in Priimek

Društvo oz. organizacija

Kontakt (telefon, mail)

Ime izdelka

Datum

Podpis

Zaobljubljena obnova kapelice

Peter Brezner in Andrej Frangež sta letošnjo jesen obnovila manj poznano bohovsko kapelico ob železniški progi

Če greste po makadamski cesti na koncu Bohove med polji in travniki do železniških tirov, se cesta tam konča. Kolovozi vas pripeljejo le še do njiv. To je stara cesta, ki je vodila nekoč čez nezavarovan železniški prehod do Tezna, ob njej je tekel tudi potok do železniške 'škarpe'. Ob melioraciji potokov in ureditvi ceste sredi Bohove, ki vodi čez zavarovani železniški prehod, je ta stara cesta izgubila povezovalno vlogo s Teznom, zato marsikdo tudi ne ve, da stoji pri nekdanjem prehodu čez železnico zelo stara kapelica, najverjetneje kužno znamenje. Že po gradnji spominja na podobna znamenja, kakršna so naši predniki postavljali ob poteh zunaj naselij kot zahvalo za končano kužno epidemijo, ki je od leta 1680 štiri leta morila po Mariboru in okolici.

Peter Brezner, pobudnik obnove, se spominja, da jih je v osnovni šoli peljala do tega znamenja učiteljica Franja Hojnik (roj. Kozar) iz Razvanja; razložila jim je, da je to staro kužno znamenje, in jim spregovorila o kugi v 17. stoletju. Tudi drugi starejši domačini so prenesli od svojih prednikov, da je bila kapelica zgrajena po končani kugi. Zanimive so lokacije takšnih znamenj zunaj naselij, nekje ob poteh; podobna kapelica je nekoč stala tudi na ozemlju našega letališča ob kolovozu do njiv. Pri nekaterih odkopavanjih so odkrili ob takšnih znamenjih kosti, kar pomeni, da so tam, daleč od vasi, pokopavali kužne umrle in postavili kapelico v njihov spomin.
Zgodovina podobnih znamenj je pestra, gotovo pa drži, da so jih postavili naši davni predniki v zahvalo in prošnjo Bogu in svetnikom, naj čuvajo njihov kraj in prebivalce. Takšna vera vodi tudi danes vse, ki se lotevajo obnov, ki to našo slovensko kulturno dediščino hranijo še za nove rodove. Medtem ko je večina hoških kapelic morala pasti »kot žrtev nekega časa«, se je ta na Bohovi ohranila, saj ni bila nikomur napoti. Stoji na zemlji Slovenskih železnic, za njeno obnovo pa so poskrbeli domačini.

Pred 25 leti se je zaradi načete strehe začela počasi rušiti in domači gasilci so se lotili temeljite obnove. To so bili: Peter Brezner, njegov brat Danilo in Andrej Frangež. Zgornji del je bilo treba na novo pozidati in postaviti streho. Niše za kipce so ostale prazne: verjetno so tu davno nekoč stale domače mavčne ali lesene plastike svetnikov, h katerim so se ljudje zatekali v težkih časih. Najpogosteje so bili to sv. Rok, sv. Boštjan, sv. Barbara in sv. Rozalija. To obnovljeno kapelico je v devetdesetih letih blagoslovil takratni hoški župnik Marijan Jezernik.
Čas in leta so naredila svoje: nekdaj lepo obnovljeno kužno znamenje je začelo počasi dobivati rane. Pa tudi Peter je doživel težko preizkušnjo, ko se sooča z boleznijo. V tej svoji stiski se je zaobljubil, da ponovno obnovi kapelico in jo posveti Mariji. Pa sta se znova dogovorila z Andrejem in se sama lotila vsega: zidarska in pleskarska dela je opravil Peter z Andrejevo pomočjo. Sam je izdelal tudi Marijin relief, ki ga je vlil iz betona v lastni šabloni. Lepo pobarvana plastika je v zahodni niši, ki gleda proti Petrovemu domu na Bohovi in proti Pohorju. Čeprav sta pred obnovo na steni kapelice z žalostjo prebrala grd sovražni grafit, podobe nista zavarovala s križi, ampak le s steklom – računata na poštene obiskovalce.

»Če kdo želi imeti Marijino podobo, naj je ne jemlje iz kapelice. Naj pride k meni, pa dobi dve,« smeje pravi dobrohotni Peter.

Tako je v času nove kužne bolezni in številnih rakavih obolenj to kužno znamenje posvečeno Mariji. Pod njeno podobo sta zapisani začetnici obeh obnoviteljev in datum: 8. 10. 2021. Kapelico je blagoslovil hoški dekan Alojz Petrič skupaj z domačim duhovnikom Dejanom Frangežem, Andrejevim sinom. Domači in sosedje, ki so se zbrali pri blagoslovu, so se na lep jesenski dan veselili skupaj z zadovoljnim Petrom, ki je uresničil svojo zaobljubo. S svojim odprtim srcem je vse življenje opravljal veliko prostovoljnih ur, saj je bil 18 let poveljnik GD Bohova, štiri leta predsednik, sedaj pa je postal častni član društva. Prav tako Andrej in njegova sinova, njegova nečaka pa danes vodita društvo.
Lepe so takšne pobude za ohranitev kulturne dediščine, zato se v imenu občanov zahvaljujem obema požrtvovalnima obnoviteljema. Naj vama Marija izprosi blagoslov, ki ga potrebujeta za življenje.

Majda Strašek Januš
Iz osebnega arhiva in Majda Strašek Januš

Okolica objektov mora biti vzdrževana

Medobčinska inšpekcija presoja, ali lastniki, najemniki ali uporabniki stanovanjskih, poslovnih ali drugih zgradb na pripadajočem zemljišču izvajajo košnjo

Medobčinska inšpekcija, ki deluje znotraj Skupne občinske uprave Maribor, izvaja nadzor nad različnimi zakoni in podzakonskimi akti, med katere sodijo tudi občinski odloki. Eden izmed teh občinskih odlokov Občine Hoče - Slivnica je Odlok o javnem redu in miru. Na podlagi navedenega odloka inšpekcija presoja, ali lastniki, najemniki ali uporabniki stanovanjskih, poslovnih ali drugih zgradb na pripadajočem zemljišču izvajajo košnjo, saj mora biti okolica objektov urejena in vzdrževana. Obveznost pravočasne košnje in vzdrževanja splošne čistoče zemljišč imajo tudi lastniki nezazidanih stavbnih zemljišč. V skladu z navedenim občinskim odlokom velja splošna prepoved opustitve redne košnje trave, zato inšpekcija med letom uvede več inšpekcijskih postopkov, v sklopu katerih občane pozove, da v določenem roku izvedejo sanitarno košnjo na pripadajočem zemljišču.
Največ tovrstnih postopkov se uvede predvsem zoper tiste lastnike zemljišč, ki bodisi ne prebivajo na lokaciji oziroma gre za zapuščene objekte in zemljišča, ali v primerih, kjer lastninske pravice še niso določene (postopek dedovanja, sklepanje pravnih poslov ipd.). Ob tem je treba poudariti, da med ta zemljišča ne sodijo kmetijska zemljišča, katerih zakonska obveza košnje vegetacije se presoja po Zakonu o kmetijskih zemljiščih.
V povezavi z določili odloka o občinskih cestah in Zakona o cestah je potrebno poudariti, da so lastniki zemljišč prav tako dolžni redno obrezovati žive meje in drugo vegetacijo, ki meji na javno prometno površino, odstranjevati morajo suha drevesa, ki ogrožajo varnost udeležencev v cestnem prometu, v križiščih cest primerno znižati rastje, ki lahko vpliva na preglednost. V primerih, kadar se predvideva gradnja ograje v varovalnem pasu občinske ceste, pa je predhodno potrebno pridobiti soglasje občinske uprave s pogoji umestitve objekta v prostor.
Nadzor nad vzdrževanjem pripadajočih zemljišč, vzdrževanja vegetacije ob občinskih cestah ter posegov ob občinskih cestah in na njih, predstavlja glavnino opravljenega nadzora v Občini Hoče - Slivnica, predvsem v naselju Rogoza, Slivnica in Spodnje Hoče. Ugotavlja se, da občani redno podajajo prijave v tovrstnih primerih, predvsem z vidika želje po urejenosti naselij ter splošne varnosti za vse udeležence v prometu. Inšpekcija v velikem delu svojega nadzora deluje preventivno in občane z izdajanjem pisnih opozoril sprva obvešča in opozarja o določbah občinskih predpisov, v primerih, kadar pa občani ne sledijo opozorilu inšpekcije, le-ta izda zavezancu odločbo z ukrepom ureditve ter uvede prekrškovni postopek.
Skrb za urejeno okolico ob stanovanjskem objektu je osnova za doseganje urejene širše okolice naselja. Visoka trava, plevel, razraščena vegetacija in zapuščena drevesa, ki mejijo na javne prometne površine, vidno kazijo videz okolja. Tam, kjer se pojavljajo tovrstni problemi, lahko občani z aktivnim sodelovanjem, tako s predstavniki krajevnih skupnosti kot tudi z inšpekcijo v smislu opozarjanja na lokacije, pripomorejo k lepšemu videzu okolice, kjer prebivajo, pristojne službe pa bodo povzele ukrepe za zagotovitev izvrševanja občinskih predpisov.

Nina Mikl

Tokrat kos pandemiji

Komemoracija ob grobu talcev v Čreti letos minila po ustaljeni navadi

Vsako leto je tradicija, da zadnji teden v oktobru posvetimo trenutek spomina na padle talce ob robu gozda v Čreti. Čeprav nam je lani preprečila pandemija, da bi imeli proslavo kot običajno in smo se spomnili na tragični dogodek le v okrnjenem številu, nam je v letošnjem letu ponovno uspelo, da smo pripravili proslavo v ustaljeni navadi.
Na proslavi smo se zbrali v petek, 22. oktobra, to je zadnji dan pouka pred krompirjevimi počitnicami. Vreme je bilo k sreči ugodno. Občina je poskrbela, da je bilo okolje čisto in negovano. Prav tako je občina poskrbela, da spomenik več ne propada. Na zgornji del spomenika so dali estetsko ploščo, ki je komaj vidna, vendar zadostuje namenu. Občina je tudi poskrbela za spomenik v Rogozi in ga dopolnila z napisom.
Na proslavi so sodelovali MePZ DU Slivnica z dvema pesmima. Predstavila se je tudi OŠ FLV Slivnica z učenci, ki so pripravili recital. Komemoracije so se poleg učencev OŠ FLV Slivnica udeležili tudi nekateri krajani in sorodniki padlih talcev. Boris Demšič, predsednik KO ZB Občine Hoče - Slivnica je ob kratkem nagovoru opisal pomen 2. svetovne vojne in posvetil trenutek žrtvam, ki so umrle na tem mestu. Ob koncu proslave smo še položili venec in prižgali svečo ter posvetili nekaj misli padlim talcem.

Simona Šifrar

Pes ne more pobirati iztrebkov

Po občini nameščenih 31 košev za odlaganje pasjih iztrebkov, občina plača praznjenje, odvoz in odlaganje teh odpadkov

Po navadi vsi kritiziramo in se zgražamo nad iztrebki malih živali, vendar je zelo očitno, da veliko število vodnikov psov pasjih iztrebkov ne pobira. Pri vsem tem so najmanj krivi psi, ki žal ne morejo nositi vrečke in sami za seboj pobirati svojih iztrebkov. Pri pobiranju iztrebkov ne gre le za estetski videz, ampak tudi za zdravstveni, higienski in okoljski vidik vseh, ki sobivajo in uporabljajo javne površine. Pasji iztrebki po klasifikaciji ne sodijo med biološke odpadke, temveč med splošne komunalne odpadke.
V Občini Hoče - Slivnica je po vseh krajevnih skupnostih nameščeno skupno 31 košev za odlaganje pasjih iztrebkov, lokacije so razvidne iz spodnje tabele. Iz proračuna občine se financira tudi praznjenje, odvoz ter odlaganje teh odpadkov.

Ponovno želimo opozoriti lastnike psov, da med sprehajanjem svojih pasjih ljubljenčkov na javnih površinah poskrbijo za ustrezno odstranjevanje pasjih iztrebkov. Ne gre za posamezne kupčke pasjih iztrebkov, ki so skriti v grmovju, ampak so z njimi posejane zelenice, otroška in športna igrišča, sprehajalne poti in celo pokopališča.

Pa še nekaj pomembnejših členov Odloka o javnem redu in miru v Občini Hoče - Slivnica (MUV 8/139-2007):

- psov ni dovoljeno voditi na otroška in športna igrišča, pokopališča,
- na ulicah in trgih, na rekreacijskih površinah ter na drugih gosto poseljenih območjih občine, ki so namenjena pešcem, se morajo psi voditi le na povodcih, popadljivi psi pa nositi tudi nagobčnik,
- lastniki in vodniki psov morajo na območju občine z vseh površin, ki niso v lasti lastnika živali, sproti odstranjevati pasje iztrebke,
- za nadzor nad izvajanjem tega odloka je pooblaščena komunalna inšpekcija, medobčinski inšpektorat, ki sta pristojna tudi za izdajo odločb in izrekanje denarnih kazni.

Drago Slanič

Kraj	Lokacija koša
SLIVNICA, RADIZEL	Park Slivnica
	Križišče Kolmanova – Grajska ulica
	Park Curlek
	Ul. Milke Volk – ekološki otok
	Vinogradniška cesta
	Mali most
HOTINJA VAS	Igrala pri ribniku
	Na Trebeže (mali most)
	Gostilna Julijana (ob potoku)
POLANA	Pri igrišču
	AP – obračališče
ZG. HOČE	Medoviti vrt (pri OŠ Reka-Pohorje)
	Zg. Hoče (pri piceriji Siničev mlin)
	Rečka graba (most Lebe)
BOHOVA	VO Bohova
	ŠP Bohova
	Traktorska cesta (križišče za Štekovje)
SP. HOČE	Pri igralih (VŠD)
	AP pri blokih (Pohorska c.)
	AP pod Malajnerjem
	Letališka cesta
	Flisova ulica
ROGOZA	Samova (pri blokih)
	ŠP Rogoza
	Trgovina Mercator
	Otok pri KS Rogoza
PIVOLA	Parkirni plato
	Lipov drevored (nasproti ceste v PD)
HOČE-SLIVNICA	Kolesarska steza (Slivniški ribnik)
ČRETA	Črpališče Čreta
	Grob talcev

Utrinkom odprla vrata »hočka« knjižnica

Kot obljubljeno in že večkrat povedano ter zapisano, je izvirno delo Marije Cvetko dobilo svoje mesto tudi na knjižnih policah v knjižnici Hoče. Veliko truda, trdega in trmastega dela je bilo vloženega ne samo s strani Marije, ampak tudi njenih pomočnikov (predvsem Brede Germ), da so zborniki prišli tudi v knjižnico in v pokrajinski arhiv Maribor.
V kolikor vam bo v zimskih dolgih dnevih dolgčas, pojdite v knjižnico ali Vegec Rogoza in si sposodite zbirko Utrinkov KS, društev – in verjemite, uživali boste ob prebiranju zbranih člankov in slik zadnjih dvajsetih let v naši občini. Ob prebiranju se boste hote ali nehote spomnili posebnih dogodkov v naših krajih, društvih kot tudi v življenju posameznikov.
Marijina zgodba Utrinki še ni zaključena, ni še napisana zadnja stran, saj še »luč sveta« čaka nekaj zbranih zbornikov. Tiste, ki še nimate svojega zbornika, čakajo pri Mariji – in pomagajte ji, da bodo tudi ti zbrani članki dočakali svojo knjigo in mesto na knjižnih policah.
Zdenka Trinko
Breda Germ

Zamik zaradi izvedbe druge faze

Četudi je bil zaključek del na novi cesti v poslovno cono predviden za september, so se dela iz opravičljivega vzroka zavlekla v november

Dela na novi cesti, ki vodi v poslovno cono I 11 v Občini Hoče - Slivnica, se zaključujejo. Predviden zaključek del, ki je bil načrtovan v drugi polovici septembra, se je zamaknil v november zaradi delne izvedbe projekta iz II. faze – izgradnje ponikovalnega polja in dela meteornega kanala. S tem smo zagotovili, da po zaključenih delih ob gradnji predvidenih naslednjih faz v I. fazo več ne posegamo.
Namen projekta je ureditev južnega dostopa v industrijsko cono in razširitev cone. Z izvedeno investicijo bo zagotovljen večji pretok prometa znotraj cone kot tudi v neposredni bližini cone. Tako bo cona pridobila na pomenu njene strateške lege v prostoru in s tem povečanem interesu novih vlagateljev pri iskanju novih lokacij. Industrijska cona je regionalnega pomena in z izvedbo projekta se bo zagotovila vsa nujno potrebna infrastruktura, ki bo omogočala normalno delovanje, zagotavljala pogoje za razvoj in rast MSP, ki beležijo visoko rast, gradijo podjetniško skupnost in krepijo verigo vrednosti na svojem področju, hkrati pa so pomembni zaposlovalci na regionalni in državni ravni.
Naložba bo izkazovala zelo pozitivnem učinek na gospodarski razvoj v Občini Hoče - Slivnica in pozitiven vpliv v smislu zagotavljanja gospodarske rasti. Z izgradnjo ceste bo Občina Hoče - Slivnica pridobila dodatne urejene površine za gospodarsko dejavnost, kar bo prispevalo k povečanju privlačnosti mesta za investitorje. Širitve poslovanja podjetij bodo vplivale na izboljšanje zaposlitvenih možnosti v občini. Izboljšanje splošne dostopnosti do gospodarskih subjektov v coni in izboljšanje možnosti za tovorni promet, ki bodo vplivale na skrajšanje transportnih poti (tako za ljudi kot tovor) in s tem manjšo porabo virov. Omogočena bo ustrezna ureditev prometa, s čimer se bo povečala prometna varnost v tem delu cone.

Vrednost celotnega projekta znaša skoraj 913 tisoč evrov, od tega investicijo za dobrih 615 tisočakov sofinancira Evropski sklad za regionalni razvoj. Več o tem lahko preberete na spletnih straneh Občine Hoče - Slivnica na povezavi: https://www.hoce-slivnica.si/vsebina/juzna-cestna-povezava-ic-11

Ksenija Petrič

Šport za vse

Občina Hoče - Slivnica gostila sestanek Strokovnega sveta Šport za vse, sledila je svečana otvoritev razstave Dan slovenskega športa

Občina Hoče - Slivnica je gostila delovni sestanek Strokovnega sveta Športa za vse pri Olimpijskem komiteju Slovenije. V praksi je, da se organizirajo sestanki v matični občini člana strokovnega sveta, zato so sestanki vsakokrat na drugi lokaciji. Tako je prišla na vrsto tudi naša občina, ki je gostila sestanek 4. novembra. Strokovni svet s svojim razvejanim programom delovanja vsebinsko uravnava številna strokovna področja te pojavne oblike športa, ki se realizirajo neposredno preko projektov Strokovnega sveta športa za vse. Ta preko regijskih pisarn OKS-ZŠZ in članic, športnih zvez občin, udejanja vsebine športa za vse s pomočjo neposrednih izvajalcev, društev in klubov na lokalni ravni.
Programi športa za vse se po svoji vsebinski pestrosti v izvajalskih okoljih dogajajo v vsem našem življenju, pričenši od zdravega rojstva preko kakovostnega odraščanja, bogatega ustvarjalnega obdobja in zdrave ter kakovostne starosti.
Programi ozaveščanja ob športni stroki vključujejo tudi številne druge stroke in so pomembno odvisne od odzivov v izobraževalnih okoljih in zdravstvenih institucijah.
Progami animacije odstirajo kakovostne in zdrave možnosti vključevanja vseh populacij v pestro, raznoliko in redno rekreativno vadbo.
Programi redne rekreativne vadbe odrasle populacije imajo za kriterij kakovosti raznolikost, ki je naravnana tudi na programe tekmovanj, vendar ob ustrezni asistenci zdravstvene stroke, da je vadba tudi varna in zdrava.
Za udejanjanje vseh teh programov svet prispeva k spodbujanju sistemskih rešitev, tako na področju razvoja infrastrukture, kakor tudi kadrov in njihovih znanj.
Izmenjava izkušenj v drugih okoljih pomembno oplaja programske vsebine športa za vse.

Projekti Strokovnega sveta Športa za vse so: moja olimpijska norma, olimpijski festival, mini olimpijada, olimpijske urice, športne igre zaposlenih, kongres športa za vse, evropski teden športa, promocija športa; to zajema medijske programe in tiskovine ter posvete na temo Šport za vse.

Po sestanku je bilo svečano odprtje razstave »Dan slovenskega športa« , ki se bo sedaj selila po občinah članov SS Športa za vse po vsej Sloveniji.

Bojan Geiser

Dražba za obnovo teniškega doma

Želite majico Rafaela Nadala ali klubsko majico Primoža Rogliča? Sodelujte v dražbi Teniškega kluba Hoče, ki ponuja lastnoročno podpisane artikle svetovnih športnikov

Do 3. decembra bo na facebook profilu Teniškega kluba Hoče potekala »dobrodelna« dražba podpisanih športnih artiklov vrhunskih športnikov. Prav vsi artikli, za katere se na dražbi lahko potegujete, so športni asi lastnoročno podpisali, o čemer pričajo fotografije in posnetki na facebook strani Teniškega kluba Hoče.

V vaši vitrini ali zbirki se tako lahko znajdejo artikli največjih športnih šampionov, denimo teniška majica **Rafaela Nadala**, tekmovalni škornji **Tima Gajserja**, klubski dres **Primoža Rogliča**, klubski dres **Josipa Iličiča**, reprezentančni dres **Roka Možiča**, boksarske rokavice **Dejana Zavca** in klubski dres **Miša Brečka**. Sodelujete lahko na facebook profilu Teniškega kluba Hoče, in sicer tako, da svojo ponudbo enostavno zapišete v komentar pod objavo artikla, za katerega se potegujete. Podrobna pravila in splošni pogoji sodelovanja so objavljeni na **www.tkhoce.si**.

»K sodelovanju vabimo tako posameznike kot tudi podjetja iz lokalnega okolja, ki želijo z nakupom katerega izmed rekvizitov obogatiti bodisi svojo privatno zbirko ali okrasiti svoje poslovne prostore. Vsi pa bodo s prispevkom v prvi vrsti predvsem izdatno pomagali našemu klubu pri uresničevanju tega, za nas finančno precej napornega cilja,« je povedal Sašo Koser, predsednik Teniškega kluba Hoče. »Zbrana sredstva bodo torej v celoti namenjena dokončanju projekta prepotrebne sanacije teniškega doma, ki smo se jo kljub malce negotovim časom z veliko dobre volje in prostovoljnega dela vseeno odločili izpeljati,« še dodaja Koser.

Simon Draganič

BREČKO

ILIČIĆ

NADAL

DRAŽBA ARTIKLOV ZNANIH ŠPORTNIKOV

ZAVEC

Osvojili rekordnih 38 medalj

Za judoisti Judo kluba Apolon je odlična tekmovalna sezona s kar 14 naslovi državnih prvakov

Za judoisti Judo kluba Apolon je odlična tekmovalna sezona državnih prvenstev. Udeležili smo se vseh državnih prvenstev, katere je organizirala judo zveza Slovenije. Skupno smo v letošnjem letu osvojili kar 38 novih državnih medalj. Od tega je novih državnih prvakov za leto 2021 kar 14. Srebro je osvojilo 15 tekmovalcev, bron pa 9.Daleč najboljši v Sloveniji smo bili na državnem prvenstvu za starejše dečke/deklice U-14 in mlajše kadete/kadetinje U-16. Na teh prvenstvih smo osvojili 8 naslovov državnih prvakov.Naslov državnih prvakov so v letu 2021 osvojili: Jani Černe, Ališa Repnik, Živa Soršak, Marija Gomaz, Lara Dogša, Neža Mesiček, Rok Gomaz, Maj Matevž Kušter, Nik Eljon Jarc, Rok Knaflič, Alina Majcen in Rene Hercog. Med najuspešnejšimi posamezniki sta v letu 2021 **Neža Mesiček** in **Rok Knaflič**. Neža je osvojila 5 (zlato državno prvenstvo mlajše kadetinje, zlato državno prvenstvo kadetinje, srebro pasovno državno prvenstvo, srebrno državno prvenstvo mladinke in bronasto državno prvenstvo članice) državnih medalj, Rok pa 4 (zlato državno prvenstvo kadeti, srebrno državno prvenstvo mladinci, srebrno državno prvenstvo mlajši člani in bronasto državno prvenstvo člani).

Iskrene čestitke vsem – tekmovalcem in trenerjem – tudi v imenu uredniškega odbora Utrinkov!

V Judo klubu Apolon trenutno aktivno trenira 150 članov. V prihodnosti lahko računamo na veliko uspešnih tekmovalcev, ki trenutno zavzeto trenirajo v mlajših selekcijah. Načrtno delo trenerjev pripelje tekmovalce do vrhunskih rezultatov.

Mario Rudl

Balinarji uspešni tudi letos

Po nekaj letih premora moška ekipa Balinarskega kluba Hoče ponovno igra v drugi državni ligi

V Hočah se trudimo, da po svojih najboljših močeh nadaljujemo z dobrimi rezultati v balinanju. Po nekaj letih premora smo se odločili, da moška ekipa ponovno igra v drugi državni ligi, kljub temu da nam primanjkuje mladih igralcev. V mesecu septembru in oktobru smo odigrali prvi del druge državne lige vzhod, kjer trenutno v naši skupini zasedamo tretje mesto. Nadejamo se, da tudi v spomladanskem delu nadaljujemo s takšnimi igrami in ostanemo med prvimi tremi ekipami, kjer se nato nadaljuje tekmovanje z drugo skupino za prvaka druge državne lige vzhod, kjer tekmuje skupno v obeh skupinah 12 ekip. Res je, da je večina ekip iz Gorenjske, Dolenjske in Ljubljane, in s tem večji stroški prevoza in izguba časa na poti, vendar z dobro voljo je vse mogoče. Kot vsa leta do sedaj smo tudi letos, kljub težavam s korono, v mesecu septembru organizirali že 21. turnir, tekmovanje v balinanju ob občinskem prazniku Občine Hoče-Slivnica. V soboto 18. 9. smo uspešno izvedli ženski balinarski turnir, kjer so zmagale domačinke pred BK Branik, in BK Lenart. V nedeljo pa je potekal mednarodni moški turnir, kjer je naša ekipa zasedla drugo mesto za BK Bistrica pri Tržiču in pred ekipo BK Porčič. Uspešno nastopamo tudi v območni balinarski ligi OBZ Maribor, kjer smo z žensko ekipo zasedli 2. mesto, moška ekipa pa v istem tekmovanju 1. mesto.

Zelo uspešni pa smo bili tudi na raznih balinarskih turnirjih, ki jih organizirajo balinarski klubi po Sloveniji, in naše ekipe so osvojile kar nekaj pokalov za dosežene rezultate od prvega do četrtega mesta. Zahvala in pohvala gre vsem igralkam in igralcem, ki so si vzeli čas in se turnirjev udeležili, saj takšni turnirji trajajo cel dan. V zimskem obdobju pa smo se odločili, da še naprej ostanemo aktivni, zato del naše, predvsem moška ekipa, sodeluje v zimski ligi v Rogaški Slatini, del, predvsem ženska ekipa, pa z nekaterimi člani moške ekipe v Slivnici. Tako da za nas praktično počitka ni.

Vabimo vas, da se nam pridružite.

Štefan Harič

Čarobne barve jeseni

Naj vas vsaj v duhu popeljem na jesensko Donačko goro, med kraški ruj in barvno paleto našega Pohorja

Vem, da mnogi radi hodite, da najdete pot v gozdove in da se včasih povzpnete tudi višje, ne samo na naše Pohorje. In to tudi v času, ki ga je tako močno zaznamovala korona. Pravijo, da je prav gibanje v naravi najboljša preventiva – in zdravilo. Gotovo je najslabše, da se v strahu pred vsem zapiramo med štiri stene, da v strahu sploh pozabimo živeti. Življenje je sobivanje z ljudmi, sodelovanje in druženje – seveda pa z omejitvami, ki so potrebne za lastno varnost in varnost drugih. Ko to sprejmemo, nas ni strah in živimo sproščeno. Takšen čas smo preživljali tudi letošnjo jesen, vse dokler epidemija ni dosegla svojega novega viška: ta čas pa se bo treba še malo omejiti, vendar pot v naravo ostaja vedno odprta.

Letošnja jesen nam je pričarala čarobni svet barv. Če tega niste opazili, si morate nabaviti nova (srčna) očala. Saj nas mučijo tisoč in en problem – a pogled na to lepoto … Pa kaj bi vam govorila! Naj vas raje popeljem na tri konce naše lepe domovine, ki sem jih (med drugim) letos oktobra prehodila s svojimi planinci. Najprej s svojim matičnim društvom, s Skalco, in vodnico Olgico Strmšek, ki se je ponovno odločila za pot na Donačko goro, naš štajerski Triglav. Prehodila sem ga že v vseh letnih časih, letos pomladi med množico noric, pa tudi pozimi po poledenelem snegu … Vedno z nove strani, po novih poteh, tudi po tisti zahtevnejši iz žetalske strani. Katerokoli pot uberete, po vseh se boste dobro zadihali in segreli. In uživali ob Marijinem znamenju ali klopci za zaljubljene na vrhu. Tu pa smo zaljubljeni vsi – zaljubljeni v planine. Zato mi je tako všeč ta simbolna klopca s srčkom, skozi katerega gledamo na Boč. Hvala, Olgica, pa nas še popelji kam!

Včasih se podam na planinsko pot tudi z DU Maribor center, saj so njihovi pohodi za moja leta že primernejši. Njihov izlet v neznano pa je bil za vse pohodnike prava nagrada: popeljali so nas na Kras, kjer nas je od Orleka do Lipice vodil domačin Ludvik Husu. Ta znani poznavalec kraškega sveta, predvsem jam, vsako leto razkrije več skrivnosti kraškega podzemnega sveta. Z njim smo hodili od njegove domače vasi Orlek (pri Sežani) po nekdanjih vaških gmajnah, ki jih vedno bolj zarašča ruj. To žareče jesensko listje privlači slovenske planince, da že leta zahajamo jeseni v te kraje; Ludvik pa z žalostjo ugotavlja, da že dolgo ni več živine, ki bi se pasla po teh gmajnah … Zato skuša ohraniti še obstoječe pastirske hiške iz kamna, odkriva pa tudi nenavadne oblike velikih kamnitih gmot, v katerih lahko marsikaj vidiš, če imaš količkaj domišljije. Tako nas je na tej poti do Lipice popeljal po Živem muzeju Krasa, da smo se naužili barv žarečega ruja in kamnitih umetnin, kakršne lahko ustvari samo narava.

Za poti po našem Pohorju pa ne potrebujem vodnika, saj sem ga že toliko prehodila po dolgem in počez, da vedno najdem pravi cilj – pa četudi po kakšni novi poti. Res pa je, da ne grem več sama, saj je za moja leta bolje, da si v družbi, če se karkoli zgodi. Lepo je to naše Pohorje, v vseh letnih časih, posebej čarobno pa je jeseni, ko v soncu zažari obarvano listje. »Lep je ruj,« je letos ugotovila Cvetka, »ampak nič ni lepšega od jesenskih barv našega pohorskega gozda.« Prav ima! Ruj je nizek, pri tleh – naše pohorsko drevje pa sega visoko v nebo. Še bom hodila na Pohorje to jesen in gotovo tudi pozimi, saj nam bo novi val epidemije preprečil množične izlete. Letos sem že zapisala in ponavljam: »Hvala Bogu za naše Pohorje!

Majda Strašek Januš

Za konec čebelarske sezone na izlet

Čebelarski mojster Franc Oder za lep zaključek čebelarskega leta

Člani Čebelarskega društva (ČD) Slivnica so v letošnjem letu poleg uspešnega čebelarjenja opravili tudi vse druge dejavnosti, ki so jih v začetku leta vnesli v svoj letni program dela. Veliko dela so opravili za ureditev okolice doma v Slivnici, uredili so grede z medovitimi rastlinami in postorili tudi druga vzdrževalna opravila. Čebele so nahranili in opravili vsa čebelarska opravila, da bodo čebele dobro prezimile in ustvarile svoje nove rodove.

Po vročem poletju so se lepega jesenskega sobotnega dne odpravili na enodnevni zaključni izlet, s katerim so sklenili letošnjo čebelarsko sezono. Izlet je pripravil in ga zelo lepo vodil Matjaž Tomanič iz Pozejdon turizma Rače. Že na začetku poti je v avtobusu nastajalo dobro razpoloženje in živahni pogovori o letošnji medeni beri, mnogih izkušnjah čebelarjenja in drugih dogodkih, ki so napolnili naš poletni čas.
Prvi del poti ni bil dolg. Ustavili smo se pri Čebelarskem centru v Slovenski Bistrici. Pričakal nas je predsednik ČD Slovenska Bistrica in nekaj članov društva. Ogledali smo so zgledno urejen čebelarski dom, ki je namenjen izvajanju društvenih dejavnosti, izobraževanju, razvoju, raziskovanju, promociji čebelarstva in posebni skrbi za ohranitev kranjske čebele sivke ter druženju čebelark in čebelarjev. Imajo tudi plemenilno postajo čebeljih matic. V domu je prostorna učilnica, opremljena z osnovno didaktično opremo, zametek strokovne knjižnice in čebelarskega muzeja. Na ogled je tudi slikovno gradivo, ki je zanimiv zapis življenja in dela društva. V okolici doma je čebelarska učna pot, ob kateri je na ogled več sto medovitih rastlin.
V pozdravnem nagovoru je predsednik društva predstavil njihovo društvo, ki bo leta 2024 doživelo sto let obstoja in delovanja. Govoril je uspešnih načinih čebelarjenja, o skrbi za zdravje čebel in tudi o problemih čebelarjenja pri nas, ki pa jih v slovenskobistriškem društvu v glavnem uspešno premagujejo. Čebelarski mojster Franc Oder je predstavil pridelavo medene penine in drugih pijač iz meda oziroma na osnovi meda.

Po sprehodu po čebelarski učni poti, ogledu medovitih rastlin in lepo urejene okolice doma smo se odpravili na nadaljnjo pot v Žiče, kjer smo si ogledali kartuzijo. Žal je zaradi obnovitvenih del zaprta in si jo je možno ogledati le od zunaj. Po obhodu okoli obzidja in kratkimi postanki na energetskih točkah smo kartuzijo in Žiče zapustili.
Odpeljali smo se v Slovenske Konjice, kjer smo si ogledali stari del mesta, se okrepili s kavo in se odpeljali v vinsko klet Zlati grič. Okoliške vinograde, ki so razprostrti po zelo lepo položnih pobočjih okoliških gričev, je sonce božalo s svojim mehkim, toplim jesenskim žarom. Pričakala nas je prava jesenska idila in prijazna vodička, ki nam je povedala veliko zanimivega o okoliških vinogradih, žlahtnih trtah in nas popeljala v vinsko klet. Ta je tako lepo umeščena na pobočje gričev, da človek pomisli, da je nastala kot del gričev, samo ima podobo ogromne, v zemljo potopljene stavbe.

V kleti smo šli po poti od grozdja do vina. Najprej smo si ogledali ogromne stiskalnice (preše), zatem pa presenetljivo mogočne kolonade ogromnih kovinski sodov, v katerih novo vino preteče svojo pot od mošta do mladega vina. Mimogrede se mi je porodila primerjava vinske kleti s čebelnjakom. Oboje je do kraja sistematično urejeno, pregledno in čisto. V človeku se prebudi poseben spoštljiv odnos do takšnega vinskega hrama. Ogled smo zaključili v prostornem, svetlem prostoru (pokuševalnici) žlahtnih napojev iz darov trte z zlatih konjiških gričev na Škalcah. Za stekleno steno so v postroj postavljeni leseni sodi, v katerih več let vino zori v žlahtne pijače. Z občutki bogatih harmoničnih okusov v ustih smo klet zapustili, kajti čakal nas je sprehod nad krošnjami.

Ja, najbrž ste uganili, da smo se odpeljali na Roglo in se sprehodili po zelo lepo speljani poti iz lesenih desk na vrh razglednega stolpa. Tu se je sonce le kdaj pa kdaj prodrlo skozi rahle meglene koprene. Občasno nas je pobožal lahen vetrič, kljub temu pa je pogled navzdol, na vrhove krošenj in skozi krošnje bil poseben, lep. Bolj korajžni so se z vrha stolpa spustili po cevastem toboganu, drugi so se vrnili peš. S tem smo poučni in rekreativni del izleta končali in se odpeljali v gostišče Smogavec, kjer so nam postregli okusno in obilno poznopopoldansko kosilo. Ob mizah je zaživel pogovor in vse bolj je šumelo podobno kot v panju, ko si čebele, ki se vračajo s svojih »delovišč«, sporočajo svoja doživetja. In kakor čebelja družina smo se tudi mi – čebelarke, čebelarji, članice, člani in prijatelji ČD Slivnica – odpravili v svoje tople domove. Prijaznemu vodiču Matjažu Tomaniču smo se zahvalili za dobro voden, vsebinsko bogat in zanimiv izlet in si rekli: »Nasvidenje na naslednjem čebelarskem izletu!«

Martin Kramar

Jesenski izlet na kozjansko

Po slabih dveh letih v okviru programa Društva upokojencev Slivnica organizirali težko pričakovani izlet

Po slabih dveh letih, ko so se razmere v zvezi s COVID 19 umirile, smo v okviru programa DU Slivnica organizirali težko pričakovani izlet. Ves čas smo strogo upoštevali priporočila in ukrepe NIJZ.
Tako smo se v četrtek, 21. oktobra, zbrali na avtobusni postaji v Slivnici in ob 7.45 uri odpeljali na izlet na Kozjansko. Pot nas je vodila po avtocesti do Slovenske Bistrice, ob Boču do Podčetrtka, kjer nas je na avtobusni postaji pričakal vodič Ilek, ki nas je ob vstopu na avtobus seznanil z zanimivostmi in znamenitostmi Podčetrtka ter razvojem turizma Olimje. Po krajši predstavitvi smo prišli na domačijo Jožeta Počivalška, kjer sta nas čakala kavica in čaj za dobrodošlico ob orehovem in marmeladnem rogljičku. Gostitelj muzeja Počivalšek nas je vse lepo pozdravil in nam predstavil kratko zgodovino domačije in muzej domačega orodja, ki deluje že od leta 1980, ko se je odločil, da bo zbiral razna orodja in pripomočke s tega območja. Po predstavitvi smo si ogledali muzej v nadstropju gospodarskega poslopja. Muzej je skrbno negovan, le prostori so bolj tesni, zato si želijo, da bi jih povečali in bi lahko še naprej ohranjali dediščino svojih prednikov in ljudi s Kozjanskega.
Po zahvali gostiteljem smo nadaljevali pot proti Olimju, kjer smo si ogledali Minoritsko cerkev s samostanom in staro lekarno Olimje. Po temeljiti predstavitvi samostana smo spoznali vzgojo in predelavo različnih zelišč s strani menihov ter čaje in kreme po receptih patra Ašiča. Po ogledu in nakupu raznih čajev nas je pot vodila v domačo čokoladnico, kjer smo si lahko kupili čokoladne izdelke domače proizvodnje.
Približno ob 11. uri smo šli proti Virštajnu, kjer smo si ogledali konfekcijo »Marja«, kjer šivajo in izdelujejo po želji strank trenirke, spodnje perilo, majice ter razna oblačila za ženske in moške.
Med nakupovanjem smo se pred trgovino okrepčali z raznimi pijačami vodiča Ileka. Pot nas je vodila v kraj Buče, kjer nam je vodič predstavil romarsko cerkev ter orisal, kako skrbijo zanjo in kako ponosni so, da je tako ohranjena.
Med vožnjo na našo ciljno točko Vinska klet Ilek nam je opisal, kako je s pomočjo svojih najdražjih uredil klet in očuval domačijo svojih staršev. Ob prihodu nas je čakal aperitiv in v okviru kleti urejen prostor za degustacijo. Čakalo nas je tudi po principu cateringa kosilo iz sosednje gostilne. Zadišalo je po vroči goveji in gobovi juhi ter v nadaljevanju glavna jed s tremi vrstami mesa, kot priloga so bili riž, pražen krompir, kuhana zelenjava, mešana solata in ob koncu še slastna sladica. Po slastnem kosilu smo šli na degustacijo vin, ki so bila pridelana na kmetiji. Zraven pa so nam še postregli s pečenim kostanjem in moštom. Druženje ob zvokih glasbe in plesu je hitro minilo. Prišel je čas slovesa.
Zahvalili smo se gostitelju Ileku, nakupili smo še nekaj domačih dobrot in se odpravili na avtobus proti Slivnici. Med potjo po Virštajnskih goricah smo se ustavili na križišču Veranče–Virštajn in smo pozirali našemu fotografu Zoranu, da je ustvaril spominsko fotografijo z našega jesenskega izleta.
Ob prihodu v Slivnico, približno ob 18. uri, smo se udeleženci, ki nas je bilo 42, poslovili z željo, da se bomo v naslednjem letu večkrat podali na izlet in na ogled lepot naše prelepe domovine Slovenije. Ob koncu bi se vsem udeležencem izleta zahvalil za spoštovanje odredb NIJZ ter zaželel, da ostanemo zdravi, da bomo lahko še naprej delovali v interesu upokojencev Slivnica.

Peter Kovaček
Zoran Živec

Spoštovane upokojenke, upokojenci, krajani in občani, leto se je obrnilo in prehitro izteklo. Bilo je zelo nenavadno , saj nas že drugo leto zapored spremlja pandemija COVID-19 in z njo različni ukrepi, ki so nam preprečevali množično druženje in izvedbo zastavljenih programov ter izvedbo zbora članov društva. Program dela smo izvedli v mejah ukrepov NIJZ. V upanju, da nam bo leto 2022 dovoljevalo normalno druženje, vam želim zdravja, sreče in dobrega sodelovanja ter obilo lepih trenutkov.
Ob koncu vam želim, da bo leto, ki prihaja se začelo z željami neznanega avtorja.

Veliko sreče in lepih sanj
Naj vam prinese božični dan.
Novo leto naj zaživi
Brez solza in skrbi.
Vse kar upate, naj se vam izpolni,
Vse kar iščete, naj se vam odkrije,
Vse kar v srcu čutite
Naj se vam v osebno srečo zlije.

Vesel božič in srečno novo leto 2022
Vam želi DU Slivnica

Predsednik DU Slivnica
Peter Kovaček

Končno dobili svoj prostor

Združenje rezbarjev-modelarjev lesa Slovenije v prostorih AMD Orehova vas dobilo delovni prostor

Skoraj ne moreš verjeti, kako neusmiljen je čas pri svoji hitrosti. Leto za letom teče tako hitro, da mi nekateri starejši še vedno mislimo oziroma se počutimo dovolj hitre in dovolj sposobne. Ne zaznamo, da je čas tisti, ki nam dopušča misli, ampak nam ne vedoč nekaj po malem tudi odvzema. Zato potrebujemo sprostitev tako mladi kot starejši.

Prihaja čas uresničitve: vrsto let smo v Združenju rezbarjev-modelarjev lesa Slovenije poizkušali dobiti primeren prostor, v katerem bi skupaj z občani lahko na teden preživeli en dan ob delu in prijetnem druženju. Uspelo je: društvo je dobilo delovni prostor v prostorih AMD Orehova vas. Res je, da se v tem prostoru še opravljajo zaključna dela, prav tako pa je res, da smo člani društva že v akciji za nabavo miz, stolov in tudi določenega orodja za naše potrebe. Predvideli smo, da bi se dobivali v teh prostorih en popoldan na teden, s tem da bi ustvarjali izmenično v glini in lesu.

Druženje, tako imenovani tečaji, bodo potekali brezplačno. Če bo kdo želel, bo lahko pristopil, seveda na svojo željo, v naše društvo z letno članarino 20 evrov.

Vse zainteresirane lepo prosim, da mi javijo svojo namero na mail: sornik810@gmail.com ali na naslov: ZRMLS, Hudourniška ulica 15, 2312 Orehova vas. Morda še to: želim si, da se prijavite, kakor hitro je mogoče, ker po prijavah nameravam sklicati sestanek vseh prijavljenih. V kolikor bo problem korona, se zavezujem, da vas bom pisno obvestil o nadaljnjem postopku. Hvala za prijavo. V pretekle Utrinke sem poslal fotografijo našega dela v Slivnici.

Sedaj smo prvi del rezbarsko-kiparske kolonije izpeljali ter vam lahko pošljem v vpogled zaključek prvega dela. Mogoče vam je že to všeč? Ogled je možen ob cesti blizu vrtca Slivnica.

Vsem, ampak res vsem, želim vse lepo, zdravo v prihajajočem letu 2022. Ker je želja vsem, so mišljeni tukaj tudi drugače misleči. Če bodo razmišljali podobno kot jaz, bo leto 2022 in naslednja leta, ki so pred nami, še lepša za vse.

Srečko Ornik

Metanje obroča bo treba še vaditi

Udeležba veteranov iz naše občine na 5. memorialu Marjana Streharja v Brinju

Samo nekaj dni po uspešno izvedenih veteranskih športnih igrah Vzhodnoštajerske pokrajine 2021 v Hočah se je v sredo, 29. septembra letos, odvijalo tekmovanje v treh disciplinah (met bombe, met na obroč, rusko kegljanje) na 5. memorialu Marjana Streharja v Brinju, organizator in gostitelj so bili veterani Slovenske Bistrice.

Takoj po pozdravnih nagovorih Mirana Fišerja, predsednika Pokrajinskega odbora Zveze veteranov vojne za Slovenijo Vzhodnoštajerske pokrajine Mirana Krušiča, predsednika veteranov Slovenske Bistrice, in Venčeslava Ogrinca, podpredsednika krovne veteranske organizacije Slovenije, so se pričela omenjena tekmovanja. Zbralo se je sedem območnih veteranskih združenj, in sicer Lenart, Ruše, Slovenska Bistrica, Maribor, Ptuj, Ormož ter Policijsko veteransko društvo Sever Maribor.

V skupni razvrstitvi so prvo mesto osvojili veterani Slovenske Bistrice z 20 točkami, drugo mesto so si priborili vselej borbeni Rušani z 18 točkami, tretje in četrto mesto pa sta si s 16 točkami podelili Lenart in Ormož. S 15 točkami smo nastopajoči za veterane Maribora, skoraj vsi iz naše občine, zasedli peto mesto.

Po posameznih disciplinah pa so ekipe Maribora dosegle naslednje rezultate. V metu bombe je ekipa v sestavi Bojan Ačko, Tomislav Habjanič in Bruno Kremavc dosegla 4. mesto. V metu na obroč so si Drago Kvas, Drago Kokolj in Zlatko Hrženjak s policijsko veteransko ekipo Severa iz Maribora delili 6. in 7. mesto. Tole metanje obroča na kovinski drog bomo morali še vaditi. No, z veterani policisti pa smo se vendar kosali z ramo ob rami. Kakšna tolažba. Trenirati je treba. Vaja dela mojstra. Sreča je redka.

V ruskem kegljanju pa je ekipa veteranov Maribora konstantno pri vrhu, kapo dol! Drago Kvas, Darko Kokolj in novinec v ekipi Franjo Satler so dosegli odlično 2. mesto. Tokrat je o prvem mestu odločala razlika 11 kegljev v korist vnetih Bistričanov. Domače kegljišče je pač domače. Je pa vredno naslednjega izziva. Drago Kvas in kompanija so vneti kegljači. Odmeva daleč naokrog, ni kaj! Prijetnega druženja ob jedači in pijači, se ve, ob spoštovanju ukrepov NIJZ, še dolgo ne bomo pozabili. Bilo bi pa odlično, če bi vsi skupaj premagali in odgnali ta vražji Covid 19. Čas teče … In mi z njim. Kako enostavno, kajne?

Bruno Kremavc

Odločal vsega en podrt kegelj

Veteranske športne igre vzhodnoštajerske pokrajine

V skladu z letnim načrtom dela PO ZVVS VŠP, kakor tudi OZVVS Maribor, so bile pokrajinske veteranske športne igre načrtovane v začetku maja 2020 v in pri Večnamenski športni dvorani v Hočah. Epidemiološka situacija, ta vražji virus Covid-19, je zahteval preklic izvedbe iger v začetku maja 2020 v Hočah, v maju 2021 pa na drugi izbrani lokaciji v Brinju pri Slovenski Bistrici.

In končno, imeli smo še srečo z vremenom, že omenjene veteranske igre so se uspešno odvile v soboto, 25. septembra, v Hočah, se ve, ob spoštovanju aktualnih NIJZ ukrepov in sodelovanju rediteljske ekipe izvajalca.

Priprave na igre so bile temeljite, dodelane v podrobnosti. Organizatorja iger sta bila PO ZVVS VŠP in OZVVS Maribor, izvajalec pa OZVVS Maribor. Za uspešno soorganizacijo se je zahvaliti vodstvu Občine Hoče - Slivnica in predstavniku njihovega režijskega obrata Miranu Vodi, Balinarskemu klubu Hoče, DU Hoče – kegljaški sekciji – in Strelski družini Franca Lešnika - Vuka iz Hotinje vasi.

Iger se je od povabljenih osem udeležilo sedem območnih združenj veteranov vojne za Slovenijo, in sicer Ormož, Ptuj, Lenart, Slovenska Bistrica, Ruše, Kungota-Pesnica-Šentilj in Maribor, PVD SEVER Maribor pa so oddaljile druge aktivnosti. Vseh udeleženih je bilo 70. Zbrane so ob otvoritvi ob 09.30 uri nagovorili Miran Fišer, predsednik PO ZVVS VŠP, dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče - Slivnica, Venčeslav Ogrinc, podpredsednik ZVVS, in Bruno Kremavc, vodja tekmovanja, igre pa je uradno odprla Ilka Riedl, sekretarka OZVVS Maribor, ki je tudi povezovala odvijanje iger za mikrofonom.

Tekmovanja so potekala v štirih disciplinah, in sicer v streljanju s serijsko zračno puško, hitropoteznem šahu, metu šolske bombe na cilj in visečem oziroma ruskem kegljanju. Vodje tekmovanj so bili Jernej jazbinšek, Branko Vadlja, Mišo Frajzman in Drago Kvas. Zadane naloge so, s svojim pomočniki, izvedli odlično.

Prejemniki pokalov in priznanj za prva tri mesta po posamičnih disciplinah so bile tričlanske ekipe; serijska zračna puška: 1. OZVV Maribor (Jernej Jazbinšek, Ivan Kopše, Igor Pahor) – 256 krogov, 2. OZVVS Slovenska Bistrica – 233, 3. OZVVS Ptuj – 170 krogov. Šah (2 x 10 minut): 1. OZVVS Maribor (Karl Cojhter, Branko Vadlja, Jožef Kopše) – 6 točk, 2. OZVVS Slovenska Bistrica – 4, 3. OZVVS Ruše – 2. Met šolske bombe v cilj: 1. OZVVS Lenart – 46 točk, 2. OZVVS Slovenska Bistrica – 44, 3. OZVVS Ruše – 38. Viseče (rusko) kegljanje: 1. OZVVS Slovenska Bistrica – 308 podrtih kegljev, 2. OZVVS Maribor (Drago Kvas, Darko Kokolj, Jože Karapetrič) – 307, 3. OZVVS Ormož – 216.

Skupni zmagovalci so bili tekmovalci OZVVS Slovenska Bistrica, ki so prejeli tudi prehodni pokal PO ZVVS VŠP. Drugo mesto so si z minimalno razliko za zmagovalcem, če boste verjeli ali ne, odločal je en sam podrti kegelj, priborili tekmovalci OZVVS Maribor, tretje pa vselej borbeni tekmovalci OZVVS Ruše, pohorske korenine, kot jih imenujejo.

Prijetno druženje pred razglasitvijo rezultatov in po njej je potekalo pod streho Balinarskega kluba Hoče. Po okusnem pohorskemu loncu in kozarčku piva je beseda dala besedo in vse težje se je bilo raziti. V Hočah je vselej lepo in tudi uspehi veteranov iz Občine Hoče - Slivnica na republiških ali pokrajinskih tekmovanjih ne izostajajo.

Bruno Kremavc

Teden otroka prvošolcev OŠ Slivnica

Letošnji teden otroka je potekal pod sloganom RAZIGRAN UŽIVAJ DAN. In učenci 1. a in 1. b-razreda so zares uživali prav vsak dan v tem tednu.

V TOREK SMO SE Z AVTOBUSOM ODPELJALI V MARIBOR. OBISKALI SMO UMETNOSTNO GALERIJO. OGLEDALI SMO SI RAZSTAVO IN USTVARJALI NA DELAVNICI.

V SREDO SMO PRINESLI NAJLJUBŠO IGRAČO IN UŽIVALI V IGRI S SOŠOLCI. OBISKALI SMO ŠOLSKO KNJIŽNICO IN SI IZPOSODILI KNJIGO.

V ČETRTEK SMO SE DRUŽILI Z MAČKOM MURIJEM IN USTVARILI PRAVO MAČJE MESTO.

V PONEDELJEK SMO IMELI ŠPORTNI DAN. ODŠLI SMO NA POHOD DO SLIVNIŠKEGA RIBNIKA IN OB POVRATKU POISKALI ZAKLAD GOZDNEGA ŠKRATA VILKA.

V PETEK SMO ODŠLI NA SPREHOD PO BLIŽNJI OKOLICI ŠOLE. OPAZOVALI SMO PROMETNE ZNAKE IN PREIZKUSILI PRAVILNO PREČKANJE CESTE. Z VZORCI SMO OKRASILI MALO POZORNO NOGAVIČKO.

Krajino na slikarska platna

Teden umetnosti povezal obe občinski osnovni šoli v želji po večjem umetniškem sodelovanju

V Tednu umetnosti, ki ga pod okriljem Unesca prireja Zavod Republike Slovenije za šolstvo, smo se v Občini Hoče - Slivnica povezali med obema šolama v želji po večjem sodelovanju na področju umetnosti. Skupaj smo se udeležili slikarske kolonije Združenja rezbarjev-modelarjev lesa Slovenije. Učenci so slikali krajino z akrili na slikarska platna. Ob občinskem prazniku so učenci svoja dela razstavili skupaj z ostalimi sodelujočimi slikarji iz Slovenije.

Konec maja je v Pokrajinskem muzeju Maribor potekala otvoritev razstave Velike stvaritve malih mojstrov, kjer so na temo javnih spomenikov sodelovali z idejnimi skicami in maketami spomenikov učenci obeh šol. Skozi učni proces so učenci spoznavali značilnosti spomenikov nekoč in danes ter vlogo javne plastike v bližnji okolici.

Mojca Prijatelj
Sarita Zupanc

V šolo hodim rad

Površino pred šolo v Reki učenci poslikali tudi s sliko gasilskega avtomobila

Projekta Evropski teden mobilnosti, ki se je letos izvajal od 19. do 22. septembra, se na podružnični šoli Reka-Pohorje, Osnovne šole Dušana Flisa Hoče, prav posebej veselimo. Že kar tradicionalno postaja, ko se učenci pod vodstvom učiteljic lotimo poslikave tal ulice, ki vodi do naše podružnične šole. No, tudi letos smo si učiteljice kot glavni cilj zadale, kako učence in starše motivirati k spreminjanju potovalnih navad otrok od 1. do 4. razreda ter posledično k zmanjševanju motornega prometa v okolici naše podružnice.

Predvsem smo se v prvem delu tedna z učenci ponovno pogovorile o naših potovalnih navadah. Ugotavljale smo, kako učenci prihajajo v šolo ter kaj na njihove potovalne navade vpliva.

Poudarjale smo, da kamorkoli se čez dan odpravimo, je pomembno, da na cilj pridemo bolj sproščeni, zdravi in zadovoljni, če svojo pot opravimo peš, s kolesom ali pa denimo z rolerji. Učenci tudi vedo, da je to pomembno, da je potovanje brez avtomobila tudi povezano z gibanjem telesa, s svežim zrakom in z boljšim stikom z okolico.

Pogovarjali smo se tudi o tem, da aktivna mobilnost nadomešča potrebo po sproščanju in rekreaciji, hkrati pa za to ne potrebujemo veliko denarja in je tudi idealna za krajše razdalje (hoja do dveh kilometrov). Kar pa hoja v šolo in iz nje tudi je, če le imamo to možnost. Prednosti aktivne mobilnosti smo skupaj z učenci tudi spoznali v času epidemije koronavirusa, ko je aktivna mobilnost zacvetela tudi v naši domači pokrajini.

V času projekta so četrtošolci dnevno poročali, kako hodijo v šolo in iz nje. Ugotovili smo, da slaba polovica vedno pešači, nekatere otroke zjutraj v šolo pripeljejo starši, domov pa gredo peš, nekateri pa s šolskim avtobusom. Veselijo se že prihodnjega leta, ko bodo kot petošolci lahko uporabljali šolski prevoz, po opravljenem kolesarskem izpitu pa tudi kolo.

Tudi ostali učenci so v tem tednu izvedli kakšno dejavnost v sklopu pouka, prvošolci so tudi slikali na dano temo letošnjega leta »Živi zdravo. Potuj trajnostno«. S četrtošolci sem se lotila merjenja šolskega dvorišča, z učenci smo narisali načrte, kako bi lahko dvorišče poslikali.

Načrte so učenci prenesli na plakat in si med seboj razdelili naloge. Nato so s kredami poskusno poslikali izbrane površine na šolskem dvorišču. Naslikali so Zemljo in nekatere možne načine trajnostnega potovanja.

Predvsem pa smo z učenci izkoristili toplo in sončno septembrsko vreme. Po dogovoru z vodjo podružnice, gospodom ravnateljem ter županom občine, ki nam je zagotovil dovolj barve in čopiče, sem ponovno naslednji dan v času pouka izvedla s četrtošolci poslikavo šolskega dvorišča. Motiv slikanja na večjo podlago je bil trajnostna mobilnost – na kakšne načine učenci lahko na trajnostni način prihajajo in odhajajo v šolo in domov.

Površino pred šolo so poslikali s sliko gasilskega avtomobila na mestu, kjer je prostor namenjen le tem vozilom, naslikali so še dostavno vozilo, s katerim pripeljejo okusna kosila, in še kaj. Učenci so nato še predlagali, da bi s slikami in napisi lahko tudi opozorili in opomnili obiskovalce šole na primerno in varno parkiranje svojih jeklenih konjičkov. Sami so povedali, da opažajo, da je zjutraj pred poukom pred podružnično šolo precejšnja gneča in da vsi vozniki, ki pripeljejo svoje otroke v šolo, ne upoštevajo prometnih predpisov. Parkirajo tudi tam, kjer to ni dovoljeno ali ni primerno. Občasno postavimo vidne rumene stožce. Včasih pride na obisk tudi občinski redar ali pa policist, ki opazuje promet.

Učenci so se odločili, da napišejo tudi napise: V šolo hodim rad! Varno v šolo in iz s šolskim avtobusom, juhej!, Skiro, kolo, to super zabavno bo!, Juhuhu, rolarji smo tu!, Peš v šolo ipd. Hkrati so naslikali tudi sliki Zemlje, po kateri otroci trajnostno potujejo – s kolesi, skiroji, šolskim avtobusom ali peš.

Učence sem že v prejšnjem šolskem letu v okviru projekta Trajnostna mobilnost kot učiteljica spodbujala tekom celotnega šolskega leta (tudi v obdobju šolanja na daljavo). Nastali so zelo zanimivi izdelki. Izdelke prevoznih sredstev smo izdelovali tudi v okviru tehniškega dne. Tudi letos nameravam nadaljevati s primeri dobre prakse.

V tem poučno-zabavnem dnevu sem poskrbela še za športne aktivnosti na temo »Dvorišče je danes igrišče«. Učencem sem pripravila športne igre, kajti med likovnim ustvarjanjem se je dobro tudi malo razmigati. Hkrati smo lahko v senci pohorskih dreves popili skodelico zeliščnega čaja, poslušali glasbo in ptičji koncert ali pa samo med seboj sproščeno klepetali in sodelovali.

Učenci so bili silno navdušeni, nasmeh na njihovih obrazih pa je to, kar me kot učiteljico žene in navdihuje in kar mi veliko pomeni. Zadovoljni, malce popleskani po rokah in oblačilih za ustvarjanje, so učenci z nasmehi zrli v svoje umetnine na dvorišču, ko so odhajali peš domov.

Zato, vabljeni in dobrodošli občani in občanke, na sprehod do naše podružnice na obronkih Pohorja, v Reko, na ogled naših slik na dvorišču podružnične šole na temo Evropskega tedna mobilnosti »Živi zdravo. Potuj trajnostno«.

Mi smo ga zase poimenovali **»V šolo hodim rad!«**. In to res radi počnemo.

Katja Frece

Za en dan čisto pravi pastirji

Otroci skupine Ustvarjalcev so na izletu preživeli dan za doživetja, navdušenja, aktivno vlogo otrok in spoznavanje življenja v preteklosti

Vzgojiteljice in otroci iz skupine Ustvarjalci vrtca Sonček Rogoza smo 28. septembra 2021 odšli na prav poseben izlet, ki smo ga poimenovali »pastirčkov dan«. Dan se je začel z zajtrkom v vrtcu, nato pa smo se odpeljali z avtobusom v Slovensko Bistrico. Pri bistriškem gradu nas je že čakala naša vodička iz Zavoda za kulturo Slovenska Bistrica. Bila je opravljena v pastirico, kar je bilo otrokom še posebej zanimivo. Pot nas je peljala na Pohorje, natančneje na Ančnikovo gradišče nad Jurišno vasjo. Vreme je bilo kot naročeno. Prejšnji dan je lilo kot iz škafa, ko pa smo na izlet odpravili Ustvarjalci, je sijalo sonce. Nekaj poti smo prehodili in na hribu so nas že čakali pastirji in pastirica. Otrokom so povedali, kako so pastirji nekoč živeli, kaj so imeli oblečeno, kaj so jedli, in seveda, katere igre so se med pašo igrali. Tudi Ustvarjalci so spoznali pastirske igre: tekmovali so v nošnji lesenega jajca, teku med palicami, skakali so z vrečami, ciljali z žogo iz blaga zvonček na veji in vozili »šajtrgo«. Izdelali so si vsak svoj klobuk iz klobučevine ter se posladkali s pečenimi jabolki, ki so si jih spekli čisto sami na odprtem ognju, z majhno pomočjo pastirja. Pred slovesom smo pojedli še krompir iz žerjavice, za spomin na prelepi dan pa je vsak izmed otrok dobil pastirsko piščalko, ki si jo je ponosno obesil okrog vratu ter zavzeto piskal nanjo vse do avtobusa. Če je pot tja bila polna veselih pesmic in navdušenja, je pot nazaj v vrtec bila nenavadno tiha in umirjena. Nihče ni bil žalosten, to ne. Otroci so bili prijetno utrujeni od iger in zanimivega dogajanja v neokrnjeni naravi zelenega Pohorja. Nekateri so celo zadremali. Lepo je videti otroke med igro v naravi, med peko jabolk in spoznavanjem novih doživetij. Iskrice v njihovih očeh ti povedo vse.

Ob tej priložnosti bi se vzgojiteljici zahvalili staršem otrok skupine Ustvarjalcev, da so se strinjali z izvedbo izleta in ga finančno podprli, gospodu ravnatelju za odobritev izleta, zahvala gre tudi podjetju Tajhman in zelo prijaznemu vozniku avtobusa, ter seveda organizatorjem Pastirčkovega dne iz Zavoda za kulturo Slovenska Bistrica.

Z vzgojiteljico Nikolino sva želeli otrokom omogočiti poseben dan, dan za doživetja, navdušenja, aktivno vlogo otrok in spoznavanje življenja v preteklosti. Naloga nas odraslih pa je tudi, da vzpodbujamo najmlajše h gibanju, predvsem na prostem, saj otroci preveč časa preživijo pred telefoni, televizorji in računalniki. Vsak dan si vzemimo čas in ga preživimo skupaj z njimi v naravi, na igrišču, nekje na svežem zraku. Gibanje bo dobro delo tako njim kot tudi nam.

Anita Gajer
Nikolina Lonec

Takšnega pol leta (ne)življenja ne bi privoščil nikomur

Borut Vovk, ki mu je Parkinsonova bolezen življenje postavila na glavo, o terapijah, najhujšem sovražniku in zlati medalji na svetovnem prvenstvu

Morda bi ta svoj zapis pričel nekoliko drugače, kot je običajno. Z mislijo, h kateri se venomer vračam: Takrat, ko nekaj izgubiš, se komaj zaveš, kaj si imel. Pa naj si bo to ljubljena oseba, prijatelj ali pa zdravje. Prav slednje mi je korenito spremenilo življenje.

Star sem 53 let, invalidsko upokojen za štiri ure, štiri ure pa sem zaposlen v TAM Evropa. In sedaj bi se vrnil k zgodbi, ki me spremlja zadnjih pet let. Takrat sem namreč dobil diagnozo parkinsonizem.

Podrl se mi je svet. Pa kako jaz? Saj sem venomer športno aktiven, dokaj zdravo živel, nikoli večjih zdravstvenih težav. Takšnega pol leta (ne)življenja ne bi privoščil najhujšemu sovražniku. Sčasoma pa se je s pomočjo terapije, prijateljev in predvsem družine stanje popravilo do te mere, da lahko dokaj normalno živim, seveda z določenimi omejitvami.
Kot bivši nogometaš nogometnih klubov Slivnice, Rač, Starš in Brunšvika sem sedaj iskal šport, ki bi najbolj koristil moji bolezni. V mariborski enoti Trepetlike (društvo Parkinsonovih bolnikov) se je izoblikovala skupina bolnikov, ki smo igrali namizni tenis. Ker pa vsaka igra poleg terapevtskega pomena nosi zraven še tekmovalni naboj, smo organizirali prvo državno prvenstvo Parkinsonovih bolnikov. Osvojil sem drugo mesto. S tem dosežkom sem se uvrstil v državno reprezentanco, ki je Slovenijo zastopala v Berlinu na drugem Svetovnem prvenstvu Parkinsonovih bolnikov v namiznem tenisu. Od OKS smo dobili športno opremo, od NTZS pa še opremo za igranje. Na prvenstvu je sodelovalo 140 tekmovalcev iz 24 držav vsega sveta. Na osnovi starosti, igralskih izkušenj in let z diagnozo Parkinsonove bolezni so nas razdelili v tekmovalne kategorije. Uvrstili so me v drugo kategorijo. V svoji skupini sem zmagal vse tri dvoboje in nato na izpadanje še do finala. V finalu sem se pomeril s Špancem, ki sem ga premagal 3 : 1. V mešanih dvojicah pa sva s sotekmovalko osvojila bronasto medaljo, prav tako v drugi kategoriji. Tudi kot ekipa smo se dobro odrezali še z enim drugim in tretjim mestom.
Vse je potekalo pod okriljem ITTF-a in bilo vrhunsko organizirano.

Posebno doživetje, ki ga nikoli ne bom pozabil, je igranje Zdravljice. Spoznal sem mnogo novih bolnikov s Parkinsonovo boleznijo, s katerimi smo izmenjali izkušnje o bolezni in igranju namiznega tenisa. Morda bi končal z mislijo:

> »Ko igram namizni tenis, se vrnem v čas, ko sem bil še zdrav.«

Borut Volk

»Lepo je bilo, vse bi ponovil!«

Milan Kovač, 90-letni Hočan, je vse življenje živel s športom, v mladih letih pa za šport

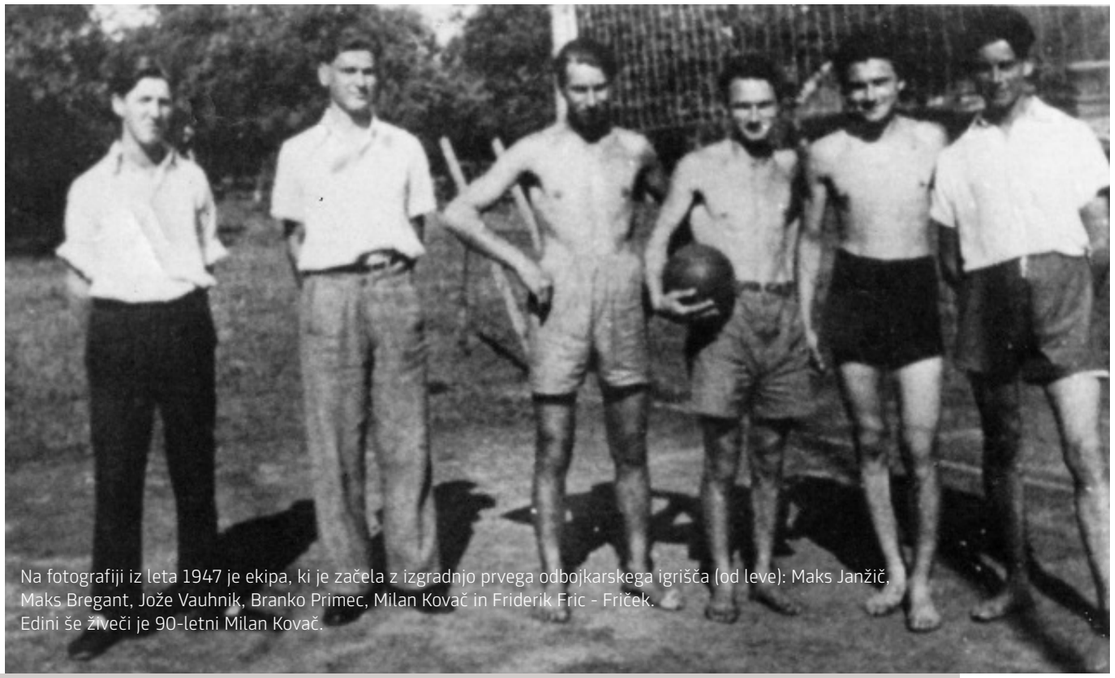
Pobudo za pogovor z Milanom je dal nekdanji župan Jože Merkuš. Sam po srcu športnik se je spomnil na svojega starejšega odbojkarskega kolega, enega od pionirjev hoške odbojke. »Letos je praznoval 90 let, zato je to najlepša priložnost, da ga obiščeva,« je bila pobuda za pogovor, ki bi lahko trajal ves dan – in še bi marsikaj ostalo.

Sproščen sprejem, ki ga je človek v tem utesnjenem času corone kar vesel. In skoraj prav vse se je sukalo okoli športa v najširšem pomenu besede. Športa, ki postane način življenja, vsaj v nekaterih obdobjih našega sogovornika. Prav zato je bolj malo spregovoril o sebi, le najnujnejše: da je rojen leta 1931 v Mariboru in da je mama iz družine Primec v Hotinji vasi; njena brata Filip in Mirko sta bila poročena v Hočah. Da je oče po rodu Hercegovec, ki se je po OŠ sam podal v svet, se v Mariboru izučil mlinarstva in oljarstva – in tam spoznal mamo. In potem so zaradi očetove službe živeli na Hrvaškem, pred drugo vojno pa so se vrnili v Slovenijo in si zgradili dom blizu maminega brata. Tako je Milan začel z osnovno šolo v Hočah. O njegovi poklicni izobrazbi in službi pa nismo veliko govorili, kot da je to tisti nujni, manj zanimivi del življenja. To pa je treba povedati: da se je v 30. letu poročil z Vero Lebe, da imata sina in hčer in dve vnukinji – in da še po 61 letih živita v srečnem zakonu. Sicer s starostnimi težavami, a oba še čila, vedra in optimistična, pri svojih letih neverjetno polna življenja.

Šport je rasel z Milanom, on pa z njim. Živeli so v neposredni bližini predvojnega Sokolskega doma, ki je bil namenjen za športne prireditve, a kmalu po vojni ga je dobila v upravljanje Kmetijska zadruga za svoje potrebe. Fantje pa so si želeli igrišča in odbojke, saj je še živel spomin na predvojno igranje na župnijskem vrtu. Tam so leta 1947 začeli z izgradnjo odbojkarskega igrišča, ob njem pa so uredili stezo za skok v daljino in višino. To igrišče je bilo v uporabi do leta 1962, ko so na mestu sedanjega Mercatorja zgradili novo. Milan je bil med začetniki, kakor lahko vidimo iz stare fotografije – a igral je le krajši čas, njega je vleklo v gore, na skalnate stene.

V Milanovih mladostnih letih so bile zime še »taprave«, zato so pri Telovadnem društvu Partizan ustanovili smučarsko sekcijo – in vodil jo je Milan. To je bila ekipa zagnanih smučarjev, ki so trenirali na domačih gričih, pa tudi na današnjem Habakuku po sistemu: »štamfaj« sneg v hrib, da se boš lahko peljal … Ti mladi zagnanci so tudi udarniško pomagali nositi kamenje za betoniranje stebrov za prvo sedežnico na Mariborskem Pohorju. S smučarsko ekipo so hodili tudi na tekmovanja, celo na slovensko prvenstvo v Kranjski Gori, kjer je bil Milan 6. v slalomu. Za ta beli šport pa lahko rečemo, da je ostal njegova ljubezen vse življenje; smučal je do svojega 88. leta, ko je pri padcu doživel zlom. Bil pa je tudi smučarski sodnik, sodeloval je celo na OI v Sarajevu leta 1984, ko je sodil v moških disciplinah na Bjelašnici. No, naj samo omenim, da je vedno rad kolesaril, v mladosti je bilo to njegovo edino prevozno sredstvo. Lotil se je tudi borilnega športa, ko je nekaj časa treniral judo … In če se vrnem v njegovo otroštvo med drugo vojno – kot partizanski kurirček je moral imeti hitre noge – poguma pa imajo trinajstletni fantje še preveč. Tako je bil vedno dovolj »natreniran«, da se je lahko lotil svojega najljubšega športa, alpinizma.

Alpinizem. Soplezalce in prijatelje je našel pri PD Kozjak (danes Akademsko planinsko društvo Kozjak), predvsem je bil tu njegov mladostni in vseživljenjski prijatelj Janko Legat iz Hoč. Prav on je bil z Milanom eden od treh ustanovnih članov Alpinističnega odseka Kozjak, ki je leta 2017 praznovalo 60-letnico ustanovitve. Ob priznanju je dobil tudi značko AO s številko 1, danes pa imajo številko že okoli 160! In s to skupino alpinistov, med katerimi je bil pogosto najmlajši, je v nekaj letih preplezal naše Kamniške in Julijske Alpe, pa tudi avstrijske in mnoge švicarske. »Večino sten v Alpah smo plezali brez naveze, tudi najdaljšo nemško plezalno turo na Watzmann v Bavarskih Alpah sva z avstrijskim prijateljem plezala brez naveze. Med plezanjem sva prehitela mlad par v navezi – in kasneje sva pretresena izvedela, da sta se pri tem vzponu ubila.« Tudi Milanov soplezalec je doživel tragično izkušnjo, ko se mu je pri plezanju v navezi ubil prijatelj – zato je po nesreči raje plezal brez naveze.

Na fotografiji iz leta 1947 je ekipa, ki je začela z izgradnjo prvega odbojkarskega igrišča (od leve): Maks Janžič, Maks Bregant, Jože Vauhnik, Branko Primec, Milan Kovač in Friderik Fric - Friček. Edini še živeči je 90-letni Milan Kovač.

Smučarska sekcija pred Kagerjevim domom na Pohorju; kljub slabi fotografiji je vidna množičnost mladih, ki so tudi v takratnih težjih razmerah lahko uživali na snegu. Za vse to pa je bilo potrebno veliko truda, vzponov in pešačenja.

Fotografija z Milanom je nastala na poti, tu ga tudi zlahka prepoznamo; fotografija z vrha Matterhorna pa je v takšnih okoliščinah, da jih je fotograf komaj ujel. Vidna je naveza in njihova oprema, oseb pa ni mogoče prepoznati. Milan pa natančno ve, kateri od petih je on.

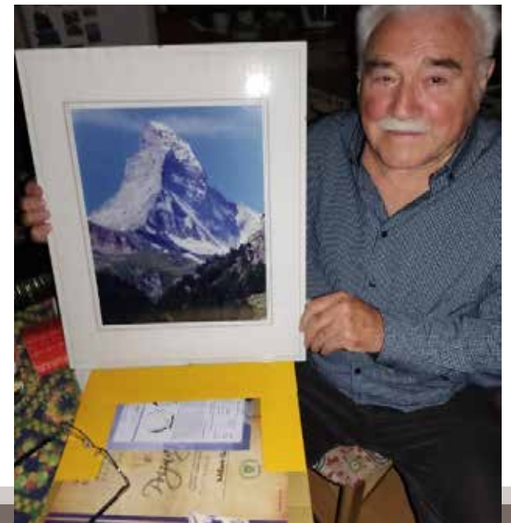
> »Če si alpinist v navezi, sta dve telesi, ena duša …«

To samovarovanje pa seveda ni veljalo za najzahtevnejše plezalne podvige, kjer plezaš tudi v zimskih razmerah. »Vsak pravi alpinist mora biti tudi odličen smučar; tudi mi smo opravili zimski vzpon na Triglav, od Kredarice v Krmo pa smo smučali. Pa zimsko prečenje Kamniških v dveh dneh …« se spominja Milan, nato pa nam prinese fotografijo Matterhorna iz avgusta leta 1955. »To je bila moja življenjska štajersko-slovenska odprava z vlakom iz Trsta do Chamonixa, kjer smo prespali v šotoru, nato pa v 6-članski navezi v dveh dneh osvojili Mont Blanc.« Nadaljevali so do Zermatta, od koder so se povzpeli do planinskega doma na 2000 m. »V enem dnevu smo splezali na vrh Matterhorna in nazaj – in to brez vode, saj smo računali na taljenje snega. Toda s poti je sneg odpihalo, bil je nedosegljiv. Žeja je bila huda … Vzdržali smo, saj smo bili kondicijsko odlično pripravljeni in usklajeni soplezalci.«

In kako dolgo je plezal? Največ vzponov je opravil v letih 1958/59, pred poroko leta 1960 se je odločil, da ne gre več v steno. »Nič ni povedal, samo odločil se je,« potrdi žena Vera. »Tak je vedno bil: pomembne odločitve je sprejel, ne da bi o njih govoril. Tudi s kajenjem je prekinil, ne da bi mi povedal.« Milan je očitno vedno vedel, kaj hoče v življenju. Po poroki in kasneje z otrokoma so veliko hodili v hribe, navadno z družino prijatelja Janka Legata. Veri so v najlepšem spominu ostali Pireneji – pa seveda vse naše planine. In če je koga od otrok mikalo plezanje? »Otrok ne, vnukinjo Emo pa vlečejo stene. Morda bo ostala samo pri dvoranskem plezanju …« razmišlja Milan. »Hčerko pa vlečejo naše planine, s svojim Holandcem je bila celo na Triglavu!«

Tako smo se dolgo pogovarjali predvsem o planinah, saj je ta ljubezen zaznamovala celotno družino. Poznam pa tudi njihovo ljubezen do morja, saj so poletja preživljali v svoji hišici na Unijah, na otoku brez avtomobilov in turistične gneče. V starosti pa se vedno bolj dogaja, da so stvari, ki se jim je treba počasi odpovedati. A ob vsem ostaja Milan veder in samo reče: »Bilo je lepo. Vse bi še enkrat ponovil.« Hvala obema z Vero za to pristno veselje do življenja in za vzgled trdne zakonske zveze. Naj vama bodo naklonjena še lepa leta v tej najlepši življenjski navezi.

✒ Majda Strašek Januš
📷 Jože Merkuš posnel iz družinskega albuma

Ste pripravljeni obvladati svojo jezo?

Na terapijah o jezi spregovorili predvsem moški

Danes je čas, ko je pomembno, da smo drug do drugega strpni bolj kot kdajkoli prej. Svet se obrača v nepričakovano smer, kjer se nestrpnost in razlike med ljudmi večajo, namesto da bi se širil mir, razlike pa zmanjševale. Marsikdo je v tem času prišel do kakšnega novega spoznanja, morda poglobil vero, odpustil, začel delati na sebi, si poiskal pomoč ...
Pri svojem delu na terapijah sem pričakovala, da bodo v zadnjem obdobju predvsem ženske iskale pomoč, morda mamice, glede na to, da je šola na daljavo terjale kar nekaj sivih las. Pa je bilo ravno obratno, največkrat so spregovorili ravno moški, kjer je bilo ključno vprašanje, kako izboljšati komunikacijo v odnosih in kako obvladati svojo jezo. Iskrene čestitke vsem, ki ste zbrali pogum in si priznali, da tako ne gre več naprej in da se vrtite v začaranem krogu. Ko si priznamo težavo, pravijo, je že skoraj pol rešenega.

Jeza je čustvo, katerega je treba primerno predelati – da je ne potlačimo in izbruhne še bolj, ponavadi v najbolj ključnih trenutkih. In pomemben je trenutek odločitve, ko si globoko v sebi zadamo, da smo pripravljeni obvladati svojo jezo, ne glede na karkoli. Po pohorsko bi rekli: »Dost mam tega, da mi dekl dvigne!«
Prav jeza in sovraštvo pa sta povezani najbolj s psihičnimi in telesnimi boleznimi, zato je toliko pomembneje, da to začnemo pravilno izražati že pri otrocih. Družabna igra »Človek, ne jezi se!« bi se morala preimenovati v »Človek, jezi se!« – saj z jezo samo po sebi nič ni narobe, če jo izrazimo na primeren način. In prav je, da se otroci pri tej igri jezijo. Saj komu pa je »fajn«, če imaš zadnjo figuro pred hiško in te nekdo vrže iz igre!?

»Jezo doživljamo takrat, kadar ocenimo, da nekdo ali nekaj neupravičeno ogroža naše pomembne cilje, želje ali vrednote, npr. kadar smo ovirani pri doseganju čustev« (Milivojević). Po domače povedano, je čustvo, za katerega je značilen nasprotni pol do nekoga ali nečesa, za kar menite, da vam je namerno

za težave. Toda pretirana jeza lahko povzroči težave. Zvišan krvni tlak in druge fizične spremembe, povezane z jezo, otežujejo razumno razmišljanje in škodujejo vašemu fizičnemu in duševnemu zdravju (Prirejeno po Psihološki enciklopediji).

Biti jezen pomeni, maščevati se sebi za napake drugih. (A. Pope)

Obstajajo tudi sprostitvene tehnike, s katerimi svoje jezo zajezimo. Pri tem vam lahko pomaga upoštevanje nekaj nasvetov glede obvladovanja jeze:

1. Razmislite, preden spregovorite

V ključnih trenutkih je enostavno reči nekaj, kar boste kasneje obžalovali. Vzemite si nekaj trenutkov, da zberete svoje misli, preden karkoli rečete – in dovolite drugim, ki so vpleteni v situacijo, da storijo enako.

2. Ko ste umirjeni, izrazite svojo jezo

Takoj, ko razmišljate jasno, izrazite svojo frustracijo na asertiven, odkrit, a nekonfrontacijski način. Jasno in neposredno izrazite svoje skrbi in potrebe, ne da bi prizadeli druge ali jih poskušali nadzorovati.

3. Razgibajte se

Telesna aktivnost lahko pomaga zmanjšati stres, ki lahko povzroči, da postanete jezni. Če čutite, da se vaša jeza stopnjuje, pojdite na hiter sprehod ali tecite ali preživite nekaj časa v drugih prijetnih telesnih aktivnostih.

4. Vzemite si odmor

Tako imenovani "odmori/časovne omejitve" niso samo za otroke. V času dneva, ki je ponavadi stresen, si privoščite kratke odmore. Nekaj trenutkov tišine vam bo morda pomagalo, da se boste bolje pripravili na to, kar vas čaka, ne da bi bili razdraženi ali jezni.

5. Ugotovite možne rešitve

Namesto da bi se osredotočili na tisto, kar vas je razjezilo, delajte na reševanju trenutne težave. Vas neurejena soba vašega otroka obnori? Zapri vrata. Ali vaš partner vsak večer zamuja na večerjo? Načrtujte obroke pozneje zvečer – ali pa se dogovorite, da boste nekajkrat na teden jedli sami. Spomnite se, da jeza ne bo popravila ničesar in bi lahko situacijo le poslabšala.

6. Držite se 'Jaz' izjav

Da bi se izognili kritiziranju ali obtoževanju – kar bi lahko samo povečalo napetost – uporabite izjave "Jaz" za opis težave. Bodite spoštljivi in specifični. Recite na primer: "Jezna sem, ker si zapustil mizo, ne da bi mi ponudil pomoč pri pospravljanju posode." Namesto: "Nikoli ne opravljaš nobenih gospodinjskih opravil."

7. Ne zamerite

Odpuščanje je močno orodje. Če dovolite, da jeza in druga negativna čustva izpodrivajo pozitivna čustva, vas bo morda pogoltnila lastna zagrenjenost ali občutek krivde. Če pa lahko odpustite nekomu, ki vas je razjezil, se bosta morda oba nekaj naučila iz dane situacije in okrepila svoj medsebojni odnos.

8. Uporabite humor, da sprostite napetost

Razvedritev situacije lahko pomaga razpršiti napetost. Uporabite humor, da se boste soočili s tem, kar vas jezi, in morda z morebitnimi nerealnimi pričakovanji glede tega, kako naj se stvari odvijajo. Vendar se izogibajte sarkazmu – lahko prizadene občutke in poslabša stvari.

9. Vadite sprostitvene veščine

Ko občutite razdraženost, uporabite sprostitvene sposobnosti. Vadite vaje za globoko dihanje, predstavljajte si sproščujoč prizor ali ponovite pomirjujočo besedo ali besedno zvezo, na primer »Pomiri se./Vse bo dobro«. Lahko poslušate tudi glasbo, ki vas pomirja, pišete v dnevnik ali naredite nekaj položajev joge – karkoli je potrebno za spodbujanje sprostitve.

10. Razmislite, kdaj poiskati pomoč

Naučiti se nadzorovati jezo je včasih izziv za vsakogar. Poiščite pomoč pri težavah z jezo, če se vam zdi, da vaša jeza uide nadzoru, povzroči, da počnete stvari, ki jih obžalujete, ali prizadenete tiste okoli sebe (povzeto po MCS).

> **Kdor v jezi vpije in v žalosti molči, dolgo ne živi.**
>
> (Ljudska modrost)

V kolikor ste do sedaj sami poskušali obvladati svojo jezo, pa je bilo neuspešno, ali se soočate s kakšnimi drugimi izzivi, pa ne veste, kako naprej, ste dobrodošli, da mi pišete. Morda bi radi svoj boj, bitko ali zmago delili še s kom. Vesela bom vsakršnega vašega odziva ali vprašanja.

Izvajamo tudi terapijo, kjer vam pomagamo prepoznati vzroke vaše jeze in skupaj predelamo rešitve za vaše izzive. Več si lahko preberete na: www.potpreobrazbe.si . Lahko mi o tem, kako vi rešujete (ali pa ne) svojo jezo, pišete tudi na email: info@potpreobrazbe.si . Pomembno je, da se ODLOČIMO, da tako ne gre več , in naredimo prvi korak. Potem je naprej vse lažje.
Konec leta je pred nami, čas, ko je še posebej pomembno, da si zastavimo jasne cilje in naredimo poglobljeno analizo, kaj smo dosegli in kam bi v prihajajočem letu radi prišli. Morda želimo kaj opustiti ali kaj začeti na novo. Ni vam treba, da ste v tem sami.

Vse dobro vam želim.

✒ Mojca Raković, mag. psihosoc. pomoči
📷 splet

Hoja je zdrava in varna gibalna aktivnost

Vsak dan je pravi za hojo, zato naredite nekaj zase

Hoja je osnovni način človekovega gibanja, je učinkovita, osvežilna in krepilna gibalna dejavnost. S hojo se je mogoče ukvarjati vse leto, je najcenejša športnorekreativna dejavnost na prostem. S hojo se je mogoče ukvarjati v vseh življenjskih obdobjih in celo v visoki starosti, saj ohranja vitalnost organov in organizma kot celote.
Hoja zahteva skupno delovanje možganov, srca, pljuč, mišic, kosti; kakršna koli sprememba v hoji se kaže tudi pri delovanju vseh naštetih.
Človeku je najbolj lastno gibanje hoja. Za zdravega človeka je polagati nogi drugo pred drugo otročje lahko. Večini tako pomeni najnaravnejši, najcenejši, najdostopnejši in hkrati najkoristnejši način premikanja telesa. Kombinacija gibljivosti sklepov, mišične zmogljivosti in živčne funkcije ter poraba energije vplivajo na dolžino koraka in hitrost sproščene hoje. Ob odsotnosti okvar je hoja učinkovita in lahkotna, bolezenski procesi ali poškodbe pa lahko vplivajo na natančnost, koordinacijo, hitrost in vsestranskost, ki opredeljuje normalno hojo. Hoja je zelo pomembna pri opravljanju vsakdanjih dejavnosti oziroma za neodvisno funkcioniranje.
Hitrost hoje je ena pomembnejših časovno-dolžinskih in najosnovnejših spremenljivk za objektivno ocenjevanje ter temeljno merilo sposobnosti hoje. Opredeljena je kot časovno obdobje, ki ga posameznik potrebuje, da prehodi določeno razdaljo, oziroma je po pravilih mednarodnih standardnih meritev kot prehojena razdalja v metrih na sekundo (hitrost hoje v m/s = razdalja v m/čas/s).
Vsak posameznik ima svojo lastno hitrost sproščene hoje.
Raziskave so pokazale, da je povprečna hitrost sproščene hoje zdravih odraslih med 20 do 69 let razmeroma konstantna pri moških (od 1,34 do 1,47 m/s) in ženskah (1,24 do 1,39 m/s). Po 70 letu starosti začne povprečna hitrost sproščene hoje upadati, v starosti 80–99 pade pod 1m/s. Zdravi posamezniki lahko povečajo hitrost hoje za 44 odstotkov nad hitrost sproščene hoje. Hitrost hoje pa s starostjo upade hitreje in bolj strmo; po 50 letu upade za približno 20 odstotkov na vsakih 10 let.

Hitrost hoje nenehno prilagajamo oviram in nevarnostim na poti ter hitrosti drugih, s katerimi hodimo, ter jo spreminjamo glede na razpoloženje in časovni načrt. Počasna hoja in izguba premičnosti sta povezana z bolezenskimi procesi, zmožnostjo neodvisnega življenja, s kakovostjo življenja in tudi posledično z umrljivostjo pri starejših.
Kljub temu da je staranje normalen življenjski proces, je to še vedno nekaj, česar se ogromno ljudi boji. Ampak zakaj? Predvsem zato, ker je v moderni dobi staranje povezano z upadanjem fizičnih sposobnosti, kvalitete življenja, duševnega zdravja in tudi kognitivnih sposobnosti.
Vendar ni vse tako črno-belo, kot se morda zdi. Ogromno je povezano z vašo hojo.

Sposobnost hoje je povezana s sposobnostjo v starejših letih, saj je nujno potrebna za premikanje. Na kratko, če izgubimo sposobnost hoje, kvaliteta življenja izjemno hitro upade. Kateri pa so tisti dejavniki, ki vplivajo na hitrost hoje? Hoja je kompleksno gibanje.

Sposobnost ohranjanja normalne hoje je odvisna od več dejavnikov:

- centralni živčni sistem (sposobnost koordinacije gibanja),
- zaznavni (perceptivni) sistem (sposobnost sprejemanja in zaznavanja senzornih informacij),
- periferni živčni sistem (sposobnost mišične kontrakcije),
- mišice (moč in stabilnost),
- kosti in sklepi (močna osnova gibanja),
- energijska razpoložljivost in distribucija (sposobnost razgradnje in uporabe energije).

Če je kateri od teh dejavnikov manj funkcionalen, se hoja upočasni in upade funkcionalna kapaciteta.
Veliko raziskav je pokazalo, da tisti, ki hodijo hitreje, živijo dlje kot tisti, ki hodijo počasi. Poenostavljeno, hoja je dober pokazatelj funkcionalne kapacitete in kvalitete življenja, prav tako je zelo dober kazalec upada kvalitete življenja. Tako počasna hoja kot zmanjšanje hitrosti hoje imata visoko povezavo z zmanjšanjem pričakovane življenjske dobe.
Drža, ki jo ohranjamo pri hoji, nam omogoča vpogled v pričakovano življenjsko dobo. Tisti posamezniki, ki razvijajo slabšo držo pri hoji, lahko pričakujejo krajšo življenjsko dobo.

Te spremembe vključujejo:

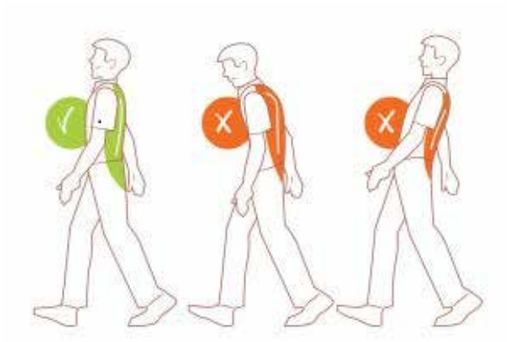
- skrajšanje dolžine koraka,
- pretiran upogib hrbta,
- nezmožnost dviganja stopala od podlage, t. i. »vlečenje nog po tleh«,
- potreba po pripomočkih za hojo (palice, voziček ...).

Če pogledamo s pozitivne strani, se spremembe v hoji pojavljajo v starejši dobi, čeprav ni potrebno, da se. Vzroka za spremembe v hoji sta pogosto izguba moči in nevromišična koordinacija. Na našo srečo pa sta lahko oba vzroka izboljšana ali popravljena z redno telesno vadbo.

Izkazalo se je, da uporaba različnih pripomočkov, kot so različna bremena, pozitivno vpliva na povečanje mišične moči in je odlično sredstvo za izboljšanje vseh aspektov hoje (Ferrucci, Luigi, et al., Subsystems contributing to the decline in ability to walk, Journal of American Gaariatries Society 48, 12. 2000). Hodimo od zgodnje mladosti pa do pozne starosti. Vsak dan je pravi za hojo, zato naredite nekaj zase. Primerno se oblecite, obujte in pot pod noge!

Marjan Rozman

... najcenejši, najdostopnejši in hkrati najkoristnejši način premikanja telesa.

Namesto jote in ričeta - pašteta in skuša

Po lanski avanturi peš z Areha do Bleda se je četverica letos odločila za pohod čez Triglav do slovenskega morja

Lansko leto smo v oktobrskih Utrinkih pisali o naši avanturi, ko smo jo z Areha mahnili peš do Bleda. Ker je bila pot zelo zanimiva izkušnja, smo se seveda dogovorili, da jo bomo letošnje poletje nadaljevali. Če vestno berete Utrinke, ste se nas verjetno spomnili: smo Marko, Maj, Martin in Beno, letos pa je del poti z nami prehodil še Mark. Z nami bi šel tudi Jaka, ki pa je v zadnjem hipu zbolel.

Najprej smo se, tako kot lani, dogovorili za traso: iz Vrat preko Triglava do Bohinja, nato pa od Bohinja do Slovenske obale. »Kondicije imamo več kot dovolj,« smo si rekli, »samo še zaslužimo nekaj in lahko krenemo!« Kupili smo še potrebne zemljevide, si sposodili čelade ter pasove in dan odhoda je že bil tu.

Odrinili smo v začetku septembra z železniške postaje v Hočah. Polni pričakovanj smo sedli na vlak za Jesenice, od tam pa z avtobusom do Mojstrane. Tam smo si še nakupili zaloge hrane za pot do Bohinja in nahrbtniki so postali še težji. Od Mojstrane smo nato v dobrih dveh urah prispeli do Aljaževega doma, kjer nas je pričakal pogled na mogočno Triglavsko severno steno. Še nekaj časa smo jo s spoštovanjem opazovali, nato pa se najedli in odšli spat.

Naslednje jutro se je začelo zgodaj, kot se za planince spodobi. Najedli smo se in takoj zagrizli v skale. Hitro smo spoznali, da bo naša kondicija na preizkušnji, pa vendar, počasi in z vzpodbujanjem smo po poti čez prag po sedmih urah prispeli do Triglavske koče na Kredarici. Tam so nas najbolj razveselili vezi vzorčnega Malta, ta je bil za planince zastonj, najbolj pa razočarale zasoljene cene vsega ostalega. Tako smo ostali namesto pri jotah in ričetih pri svojih paštetah in skušah.

Tudi naslednji dan se je začel zgodaj. Po sončnem vzhodu smo že plezali proti malemu Triglavu in naprej proti velikemu. Po dobri uri hoje pa slovesni trenutek – vrh Triglava. Za Marka in Martina in mene celo prvič, tako da je seveda sledil še krst. Po pol ure razgledovanja in čestitk smo nadaljevali – čakala nas je še dolga pot. Čez Triglavske pode smo se spustili do Doliča, potem pa dalje proti Dolini Triglavskih jezer. Do Koče pri Triglavskih jezerih smo prišli lačni in veseli, da smo po dveh dneh skalovja spet med drevesi.

Zjutraj smo pot nadaljevali proti Komni. Na srečo je bilo zaenkrat konec z hudimi strminami in po treh urah umirjene hoje smo prišli do koče na Komni, kjer smo si privoščili zasluženo »špricerpavzo« s pogledom na Bohinjsko jezero. Ker so bile vse namestitve ob Bohinju polne, smo se spustili samo do Koče pri Savici, do jezera pa šele naslednji dan. Tam nas je pričakal hostel, tuši po štirih dneh in ravno prav hladno jezero. Pričakala pa nas je tudi Maja, Benova sestra, s težjimi nahrbtniki: te smo ji pred odhodom naložili v prtljažnik, da preko Triglava ni bilo treba nositi 15 kilogramov za vseh 14 dni, ampak smo nosili samo lažje nahrbtnike za 4 dni.

Ko smo se zbudili, nas je najprej čakalo slovo: Mark se je namreč vračal domov, ker je imel pouk, in tako smo pot proti morju nadaljevali v lanski zasedbi. Sedaj pa so na vrsto prišli naši nahrbtniki, ki so bili začuda še večji kot lani. »Če smo prišli do sem, bomo še do morja!« smo si rekli in jo mahnili proti žičnici na Vogel. Tam smo napravili edini 'greh' na poti: do začetka smučišča Vogel smo se vzpeli z žičnico, saj smo imeli takrat še namen, da pred večerom pridemo do Koče Zorka Jelinčiča na Črni prsti. Nato smo malo spremenili plane in se po vzponu na Rodico spustili na Primorsko stran, proti vasici Rut. Odločili smo se, da najdemo primerno jaso in si postavimo šotore, ki smo jih nosili zraven. Med vasico Stržišče in Hudajužna smo našli jaso in se utaborili. Ko so bili šotori že na pol postavljeni, pa smo opazili luknje, ki so jih verjetno naredili divji prašiči. »Pa kaj,« smo si rekli, privezali hrano na drevo stran od šotorov, nahrbtnike pa nekaj metrov stran pokrili s folijo. Ko je začelo ponoči v gozdu lomastiti in pokati, nam sicer ni bilo vseeno, a kaj smo mogli ... Noč smo bolj slabo prespali in zjutraj, kakor hitro smo lahko, pospravili naš tabor in odšli proti Cerknemu.

Pot proti Cerknemu naj bi trajala 3 do 4 ure, vendar smo se na sredi poti 'zataknili' na turistični kmetiji v Zakojci in tako v Cerkno prišli komaj popoldne. Ker je bila nedelja in nismo vedeli, kam bi se podali, smo za prosta ležišča vprašali v lokalni gostilni – in tako zadeli v črno. Dobili smo naslov najboljšega gostitelja na naši poti! Tam smo za super ceno spali v zelo lepo urejenem apartmaju in se z gospodom tudi spoprijateljili. Povabil nas je na vrt, kjer smo pozno v noč poslušali njegove življenjske modrosti. Potem nas je povabil še v svoj snemalni studio, kjer smo se še naprej pogovarjali – in lahko bi rekel, da smo se dotaknili čisto vsake teme. Skratka, človek, da ga iščeš. Pa vendar se je bilo treba posloviti in nadaljevati – čez Bevkov vrh v Idrijo. Ker smo bili precej izmučeni, smo po nakupu zalog hrane za pot do Kozine šli samo še spat. Naslednji dan nas je čakala zanimiva tura: iz Idrije smo se povzpeli do vasi Črni Vrh, od tam pa na Javornik. Malo pod vrhom smo prvič na poti zagledali tudi naš cilj – morje. Videlo se je sicer bolj slabo, ampak nam je dalo veliko motivacije. Ker je Pirnatova koča na Javorniku med tednom zaprta, nam je oskrbnik ponudil, da nam jo pride odklenit in smo lahko v njej sami. Tako smo imeli tisti večer zase celo planinsko kočo.

Po zajtrku smo krenili proti Nanosu. Po osmih urah hoje smo prispeli do Vojkove koče. Ob zelo okusnem golažu smo sklenili, da bomo naslednji dan šli do Razdrtega ali Senožeč, najdlje pa do Divače. Računali smo, da imamo do morja še tri do štiri dni. Ko pa smo se naslednji dan spustili do Razdrtega, smo dobili idejo, da bi, če bomo zmogli, potegnili kar do Kozine, da bomo čim prej na morju. Pot sicer ni bila naporna, ampak se je vlekla. Kmalu je začelo še deževati, dobivati smo začeli tudi prve žulje. Vendar smo vztrajali in po dvanajstih urah hoje končno prišli v Kozino. Ko smo se najedli, smo si rekli, da gremo naprej verjetno z vlakom. Imeli smo namreč ožuljene in boleče noge, povrh vsega pa je še lilo kot iz škafa. Ampak rekli smo, da bomo s Triglava do morja prišli peš: torej smo si naslednji dan žulje povili, nadeli pelerine in trmasto krenili proti morju. Nekje med Kastelcem in Ospom se je spet ulilo, tako da so nama z Benom premočili še čevlji. Tik nad Ospom pa se je kot naročeno naenkrat zjasnilo – in spet smo dobili voljo. Z zadnjimi močmi smo prehodili še italijanski del poti skozi Milje in potem dobesedno prišepali na cilj – Debeli Rtič. V naslednjih dneh smo še malo počivali ob obali, tako, da smo se spočili in da so se žulji zacelili. Bila je super izkušnja in na koncu, ko smo prehodili cilj in si segli v roke nam za čisto noben žulj ni bilo žal.

Marko Rafolt
Maj Purnat, Martin Pregl

Sreča se začne doma

Podporna skupina za mamice Krog mamic je bila ustanovljena za ženske vseh starosti, ki imajo posebno vlogo v življenju: biti mama

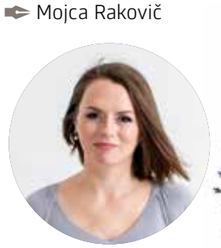
Draga mamica, imaš vsega dovolj in potrebuješ vsaj malo časa zase?
Bi rada nekaj spremenila, pa ne veš, kako? Eden izmed najlepših dogodkov v življenju je širitev družine. S tem pa prihajajo tudi novi izzivi: 24 ur na dan polna mera obveznosti in skrbi, hkrati pa radosti in učenja. Podporna skupina za mamice "Krog mamic – sreča se začne doma" je bila ustanovljena za ženske vseh starosti, ki imajo posebno vlogo v življenju: biti mama. Zdaj je čas zate, da se razbremeniš in ponovno pomisliš nase. Namen skupine je podpora in povezava. Biti to, kar si: ne popolna, ampak dovolj dobra mama. Napolnile se bomo z žensko močjo, vzpodbudami, se povezale, poslušale, predvsem pa bomo slišane.

Teme srečanj vključujejo npr. tole: *srečna ženska, odnos otrok – mama, starševstvo, vsakodnevno življenje, harmonična družina*.

Krog mamic bo potekal na daljavo **preko zooma, od doma, vsak četrtek dopoldan**, osem srečanj, s pričetkom **januarja 2022 ob 10.30** oz. ob zapolnitvi mest. Podporno skupino usmerja Mojca Rakovič, mag. psihosocialne pomoči, mamica treh otrok in prostovoljka v Materinski hiši.
Dobrodošli so tudi otroci, zato si lahko brez varstva. S tabo so lahko tudi otroci, saj so srečanja online, lahko samo poslušaš, kadar pa želiš deliti tudi svoje mnenje ali izkušnjo, pa si vključiš mikrofon. Vse smo mamice in vemo, kako to gre. Pomembno je, da se počutiš domače in prijetno.

Začetek srečanj januarja 2022. Prijave za skupino na mojca.rakovic@gmail.com (prosim pripišite Prijava za Krog mamic, ime in vašo telefonsko številko, da vam pošljem podrobne informacije in gradivo). Lahko tudi pokličete na: 070 104 145. Toplo dobrodošla, da se nam pridružiš, se izogneš izgorelosti in s skupno žensko močjo dvigneš v radostno materinstvo. Več na: https://potpreobrazbe.si.

✒ Mojca Rakovič

Dobra mama = srečna mama

Župan na vrhu »pretepen«

Končno imamo tudi v naši občini za župana pravega Slovenca

Vsak ima v otroštvu svoje želje, sanja o tem, kaj vse bo počel v življenju – a nikoli nisem pozabil, da smo rekli: »Nekoč pa bomo šli tja gor, da bomo postali pravi Slovenci!« Leta so minila, ustvarili smo si družine, jaz sem tja gor zahajal pogosto in zbadal prijatelje, da je že čas, da tudi oni končno postanejo pravi Slovenci, a vedno so bili izgovori ali pa nam vreme ni bilo naklonjeno.
Zdaj, ko že vsi počasi obeležujemo okrogle obletnice svojega rojstva, se mi je zdel že skrajni čas, da moj prijatelj končno postane pravi Slovenec, saj pa konec koncev mora biti vzgled vsem občanom, ki jih predstavlja po naši lepi Sloveniji.
Poletje je šlo mimo, malo sem že izgubil upanje, da bo župan še letos upal unovčiti darilni bon »Pravi Slovenec«, a nato je le zbral pogum in me poklical, če bi šli v petek, 1. oktobra. Pokličem še dva prijatelja, ki seveda nista hotela zamuditi te edinstvene priložnosti, in štirje mušketirji smo bili pripravljeni, da se podamo pozdravit Aljaža.
Zjutraj poberem vse udeležence in se odpeljemo v Krmo, kjer smo začeli naš vzpon na vrh naše domovine. V prekrasnem vremenu, kot se tudi za tak slavnostni dogodek spodobi, se po poti mimo Prgarce in čez Kurico povzpnemo do Konjskega sedla, kjer je križišče poti do Vodnikovega doma, Planike in Kredarice. Po počitku, kjer se naužijemo sonca in prvih razgledov, nadaljujemo proti Planiki, ki so jo ravno zapirali oz. so zaključevali z glavno sezono. Opremimo se za vzpon na vrh, čelade na glavo, saj jo bo župan še potreboval, da bo pametno vodil našo občino, malo ga tudi razbremenimo, da ne bo na svojih ramenih nosil še dodatne teže, saj že tako nosi težo cele občine. Razgledi na vse strani se odpirajo, z vsakim korakom smo bližje Aljažu. Na Malem Triglavu si dušo spočijemo v razgledih, ki segajo na eni strani do Velikega Kleka, najvišjega v sosednji Avstriji, na drugi strani pa se nam smeji morje. Popoln dan smo izbrali, si mislim. Še greben, zadnji vzpon ter otroške sanje so na 2864 metrih uresničene. Kakšen dan – in še Bog je mene izbral, da »pretepem« župana oziroma opravim uradni del na vrhu naše domovine. Ko opravimo vse uradne in neuradne zadeve ter pogledamo v vse smeri po naši prekrasni deželi, je čas za vrnitev po poti vzpona do našega izhodišča, kamor prispemo prijetno utrujeni, a veseli, da nam je življenje podarilo takšno prekrasno izkušnjo, ki je nikoli ne bomo pozabili.

Upam, da bodo komu te skromne vrstice o vzponu našega junaka navdih, da končno zbere pogum in se poda tja v triglavsko kraljestvo, predlagam za več (tri) dni z vzponom na vrh in potem po dolini Triglavskih jezer, sploh če imate v mislim »Prvič in najverjetneje zadnjič«, kot je rekel moj prijatelj, znani slovenski nogometaš, ki sem ga nekoč peljal na vrh. Tisti, ki živimo gore, bi rekli, vsak Slovenec mora enkrat na Triglav. Tisti pa, ki jim gore niso tako blizu, znajo povedati le obrabljeni izgovor: »Gora ni nora, nor je tisti, ki gre gor.« Najpomembneje pa je, da vsak izbere svojo pot oziroma, kot je nekoč zapisal Nejc, pa ne moj, temveč Zaplotnikov: »Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.« Pa srečno, kjerkoli vas bo vaša življenjska pot vodila.

✒ 📷 Boštjan Glodež

Župan prvič na Triglavu

In memoriam
KARLA ZAVEC

Ko pevčevo življenje mine,
utihnejo njegove melodije,
kot sonce roso s trave
jih tišina posrka v svoje globine.

Utihnili so lepo zveneči Karlini toni soprana, ki so pogosto segali v višave. Z njimi je Karla velikokrat povedla svoje sopranistke v uglašene melodije, ki so se zlivale v ubrano petje celega zbora.
Nazadnje smo skupaj peli v slovo našemu pevcu Andreju. Karla je zbrala svoje zadnje moči, da je njen glas zvenel lepo, ubrano. Nihče ni pomislil, da je bilo to petje v slovo pevcu naše zadnje skupno petje! Pretreseni in žalostni se poslavljamo od naše drage zborovodkinje, pevke, prijateljice Karle, ki ji je petje bilo življenje. Žal nam je, ker ni dočakala počastitve 20 let delovanja našega sedanjega zbora, ki ga je kot pevovodkinja oblikovala, vodila, krepila od ustanovite leta 2000 in nekaj nadaljnjih let. Zbor je kmalu po ustanovitvi marca 2001 imel svoj prvi nastop in uspešno deluje še danes.
Karla je ves čas je zbor napajala, oblikovala, bogatila s svojim znanjem, tenkočutnim občutkom za petje, z ljubeznijo do petja in z željami, da bi petje zbora zvenelo ubrano, izrazno občuteno in tonsko bogato. V svoje delo z zborom je vložila tudi veliko naporov, dobre volje, vedrine, zaupanja in vere v pevke in pevce, v cel zbor in v njegovo petje. Vložila je tudi veliko svojega časa, saj je zbor vsako leto imel okoli 90 ur vaj in več kot petnajst nastopov.
Svoje strokovno delo z zborom je gradila na toplih, prijaznih, človeško tenkočutnih, vedrih medosebnih odnosih do vsakega pevca, vsake pevke in vseh skupaj. Tako so nas in nas v zboru ves čas poleg petja povezujejo tudi pristni, prijazni, tovariški in prijateljski odnosi. Zato je naš zbor na nastopih v domačem kraju, v domači občini, na gostovanjih pri drugih zborih, na reviji pevskih zborov društev upokojencev v Mariboru in na nastopih v Cankarjevem domu v Ljubljani dosegal lepe uspehe. K temu je Karla veliko prispevala, saj je zbor oblikovala in razvijala od nastanka, njen prispevek pa je bil pomemben tudi, ko so zbor vodili drugi in je v zboru ostala kot pevka, ki je večkrat tudi nadomestila pevovodjo.
Njeno delo je bilo širše in sega daleč v preteklost. Leta 1971, ko so v Kulturnem društvu v Slivnici ustanovili moški pevski zbor, je prevzela vodenje zbora in bila zborovodkinja do leta 1986, ko je zbor prenehal delovati, ker ni bilo pevcev. Poleg tega je sodelovala tudi v drugih pevskih zborih in skupinah v nekdanji občini Maribor, v Zvezi kulturnih društev Maribor in drugje. Njena pevska dejavnost je bila obsežna, bogata in pomembna. To še posebej velja za pevske zbore v Slivnici, kjer je Karla bila ena od najpomembnejših stebrov in soustvarjalk njihovega delovanja. Z zborovskim petjem se je uresničevala, potrjevala. Vedno in povsod ji je v duši zorela pesem, ji z ustnic kot metulj vsa barvita, pisana, zveneča brez kril poletela med ljudi, letala brez kril, ljudem božala ušesa in grela srce, jim kot rosa pojila dušo, budila veselje, omilila žalost in bol, krepila ponos, voljo in upe v nove dni ... Bila je srečna, zadovoljna, ko je njen zbor s svojim petjem poslušalcem netil toplino v srcu, prižigal sijoče žarke v očeh in na lica priklical radostni smeh. Skrbela je in se trudila, da izvir tega čudovitega napoja ni usahnil, da so iz njega vreli čudoviti zvoki in se kot kapljice v svoj tok prelivali v ubrane melodije. In mnoge ubrane melodije, ki so jih pod vodstvom Karle zapeli zbori, so postale žlahtni spomin, ki bo dolgo žarel v nas, kajti pesem ne umre nikoli. Ostanejo tudi legende, kot je Karla legenda zborovskega petja v svojem domačem kraju in širši okolici

Ko pevka v večni sen zaspi
in jo položijo pod hladno grudo,
nad njo lahno preletavajo metulji,
barviti, pisani, slikoviti ...
Ti, ki stojiš ob grobu, odpri srce,
da v nemi tišini slišal boš zven prečudni:
»To niso pisani metulji,
to so melodij zvenečih glasovi,
ki z ustnic pevkinih nekoč
pod širnim nebom so zveneli.«

Draga Karla, hvala ti za vse, v miru spi svoj večni sen!

✒ Martin Kramar

In memoriam
Andrej Maučec

V lepem sončnem predjesenskem času se je Andrej bližal osemdesetletnici življenja, a so njegove življenjske moči skopnele dober mesec pred njegovo osemdesetletnico. Novica o njegovem slovesu nas je pevce in pevke zelo razžalostila in nehote opomnila, kako minljivo je človekovo življenje.
Začeli smo z vajo, se trudili, da so melodije pravilno, lepo zvenele, da je ritem bil pravi. Tako kot mnogokrat, ko je tudi Andrej bil na vaji, na vajah, na nastopih, ko smo bili skupaj. Bil je človek s pesmijo v srcu, ki se je dolgih letih, skoraj petdeset jih je bilo, prelivala v mnoge melodije pevskega zbora, v katerem je pel od leta 1971. Pred nekaj leti so mu življenjske moči začele pešati in zato ni več zmogel naporov, ki jih je potrebno premagovati tudi pri petju.

Pomislimo, koliko pesmi je Andrej skupaj z zborom zapel na mnogih proslavah in drugih prireditvah v domačem kraju in bližnji okolici, na reviji pevskih zborov društev upokojencev v Mariboru, na raznih gostovanjih zbora pri drugih zborih, na taboru pevskih zborov v Šentvidu pri Stični in na reviji pevskih zborov društev upokojencev v Cankarjevem domu v Ljubljani, kjer je naš sedanji pevski zbor nastopal dvakrat. Koliko žlahtnih zvokov se je zlilo v bogate, barvite slapove melodij, ki so vrele iz zbora in se razlivale med poslušalce. To je tudi pevkam in pevcem poseben žlahtni napoj. In Andrej je s takšnim napojem rad napajal tudi za svojo dušo, v veselje zbrani družbi našega pevskega zbora, ko smo se po nastopih družili, se poveselili in se živahno pogovarjali.

Vedno in povsod je v sebi nosil pesem in rahlo prikrit nasmeh na obrazu. Za prijatelje in znance je vedno našel prijazno besedo in iskren pogled. V pevskem zboru se je trudil, da se je njegov glas z glasovi drugih pevcev in pevk zlival v ubrane, lepo zveneče melodije. Naše zborovsko petje ga je zelo razveseljevalo in mu po vsakem uspešnem nastopu vzbudilo zadovoljstvo in ponos. Zato ga je spoznanje, da je petje v zboru zanj prezahtevno in je moral nehati peti, prizadelo in razočaralo. Čeprav ni več pel v zboru, je ohranil dobre odnose in se razveselil srečanj in drugih stikov s pevkami in pevci. Ostal je pevec našega zbora, čeprav se njegov pevski glas nekaj let ni več zlival v petje zbora.

Zelo je razširjen rek, da pevke in pevci, pevski zbori pojejo zaradi ljubezni do petja, tudi za svojo dušo, za svoje veselje in radost, za svoje srce. Vendar prav tako ali predvsem pojejo poslušalcem, da jih napojijo z zvenečimi melodijami, jim sporočijo razna sporočila, vpletena v besedilo in prepojena z melodijami, da počastijo različne pomembne dogodke. Predvsem pa pojejo, da bi poslušalcem ustvarili prijetne trenutke, radost, veselje. Tudi Andrej je pel za vse to, zaradi vsega tega! Žal že nekaj časa ni pel z nami, odslej ne bo več slišal melodij našega in njegovega zbora. Preminil je v neskončno prostranstvo, v globino večne spokojne tišine. Melodije njegovega, našega zbora pa bodo še naprej zvenele, za radost, veselje poslušalcem, njemu pa v spomin.

V zahvalo za vse, kar je prispeval k ubranemu petju zbora, za prijazne odnose in prijetno druženje, za njegov prijazni nasmeh in razne hudomušne domislice naj še enkrat, tokrat v slovo, zazveni melodija našega zbora! Mnoge naše nove melodije bodo v prihodnje zvenele tudi njemu v spomin.

✒ Martin Kramar

DECEMBRSKA POHORSKA TRŽNICA

Vsi si želimo, da bi se decembrsko praznovanje na Pohorski tržnici odvijalo tako, kot ga načrtujemo. Zato objavljamo program prireditev, ki bodo potekale v okviru božično-novoletnega praznovanja, vendar bomo upoštevali navodila ter sledili ukrepom in priporočilom NIJZ. O podrobnem poteku programa vas bomo obveščali preko spletnih strani, FB, SMS in drugih občil.

Prireditve, ki jih želimo pripraviti in izvesti v mesecu decembru za vas in vaše otroke:

3.

PETEK, 3. 12.
od 17.00 do 20.00
prižig prazničnih lučk
s kratkim programom

4.

SOBOTA, 4. 12.
Miklavževa Pohorska tržnica
• od 9.00 do 12.00 –
izdelava prazničnih okraskov –
medgeneracijska delavnica
• od 17.00 do 20.00 –
obisk Miklavža s spremstvom
in otroška predstava

10.

PETEK, 10. 12.
• od 17.00 do 20.00 krožne
vožnje po občini s starodobnim
ameriškim avtobusom
ob spremstvu škrata in
jelenčka
• od 18.00 do 19.00
glasbeni nastop

11.

SOBOTA, 11. 12.
• od 9.00 do 12.00 –
tekmovanje za najboljši
keks Pohorske tržnice
• od 17.00 do 20.00 –
nastop odraslih pevskih
zborov

17.

PETEK, 17. 12.
od 17.00 do 20.00
• obisk škratov na hoduljah
z izdelavo figuric iz balonov
v spremstvu maskot
• koncert glasbene skupine

18.

SOBOTA, 18. 12.
• obisk Božička s spremstvom, kjer bodo
otroci skupaj z vsako krajevno skupnostjo
pripravili kratek program:
9.30 – podružnična šola Reka Pohorje
10.00 – Pohorska tržnica
10.30 – Dom krajanov Rogoza
11.00 – Vaška gmajna v Hotinji vasi
11.30 – šolsko igrišče v Slivnici
Seveda bo Božiček pozdravil tudi vse otroke,
ki ga bodo čakali na njegovi poti.
• od 17.00 do 20.00 –
jaslice v živih slikah in petje božičnih pesmi

23.

ČETRTEK, 23. 12.
od 17.00 do 20.00
božična Pohorska tržnica –
nakup še zadnjih
manjkajočih daril in dobrot

30.

ČETRTEK, 30. 12.
od 17.00 do 20.00
večer slovenske penine

Ob vseh naštetih prireditvah bodo za vas in vaše otroke ponudniki pripravljali slastne prigrizke in napitke.
Prav tako bo vse dni na Pohorski tržnici tradicionalna humanitarna dobrodelna akcija »Božična Pohorska košarica«, kamor boste lahko prispevali darila. Prispevek je lahko v obliki kupljenega na tržnici ali prinesenega od doma. Z darilci bomo osrečili nekoga, ki potrebuje našo pomoč.

Vabljeni na decembrsko Pohorsko tržnico 2021!

